

LIND-HANSEN, CHRISTIAN

Det tjugonde århundradets
trollerikonst. : Förklarad i 40 olika
konststycken som diletanter med liten
öfning och utgift kunna utföra. : af
Faust. Illustrationer i texten.

1910

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

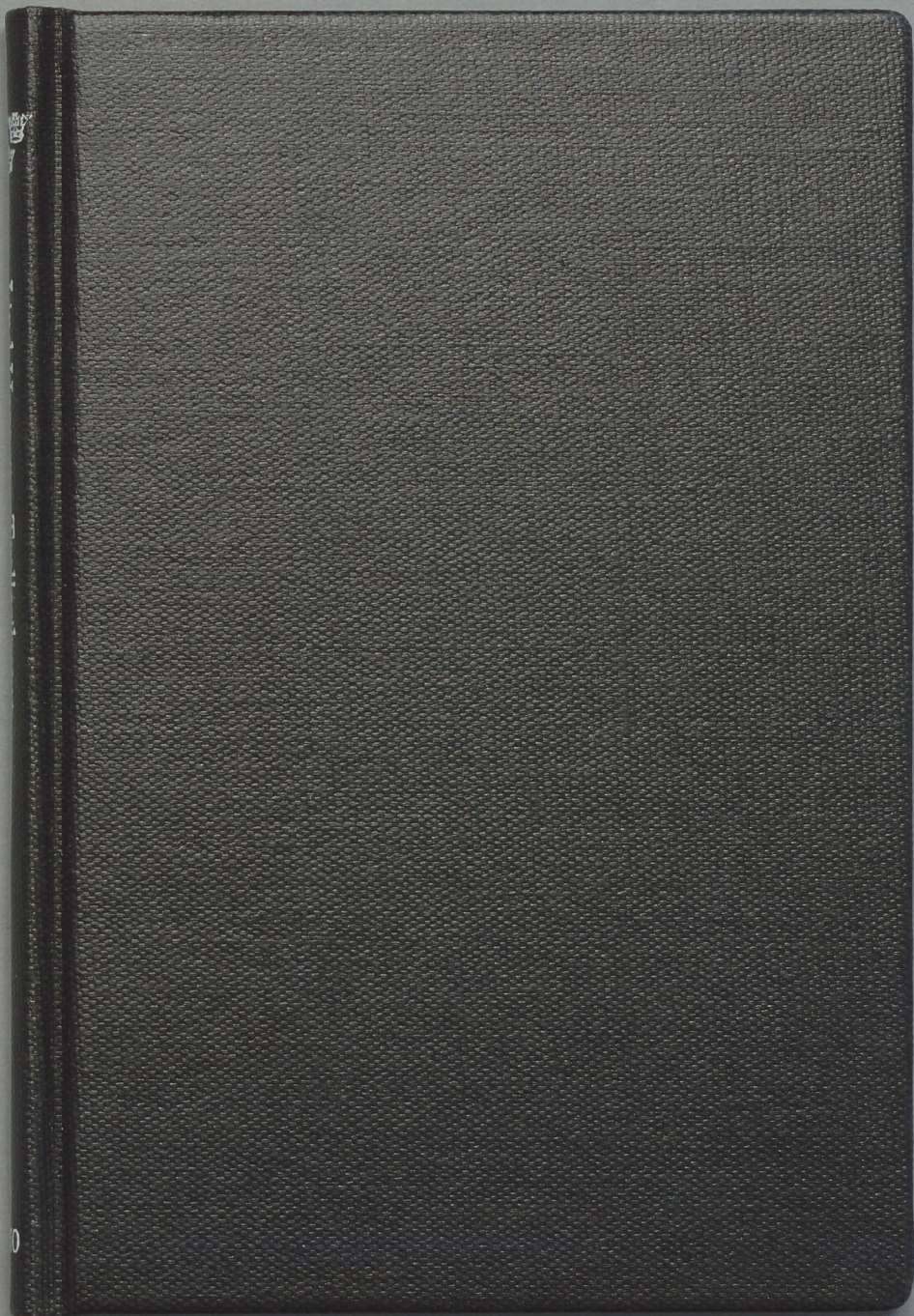
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

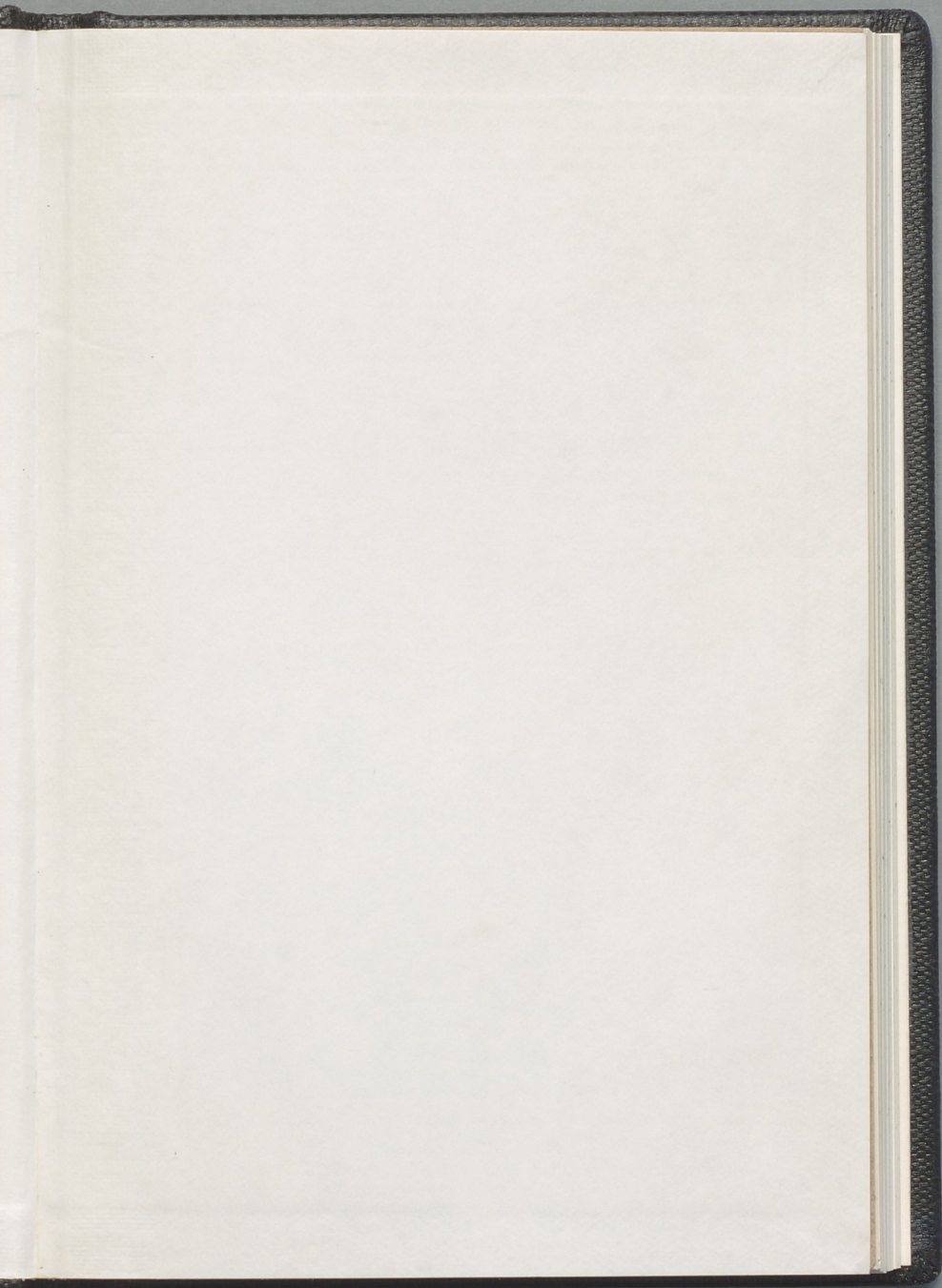
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

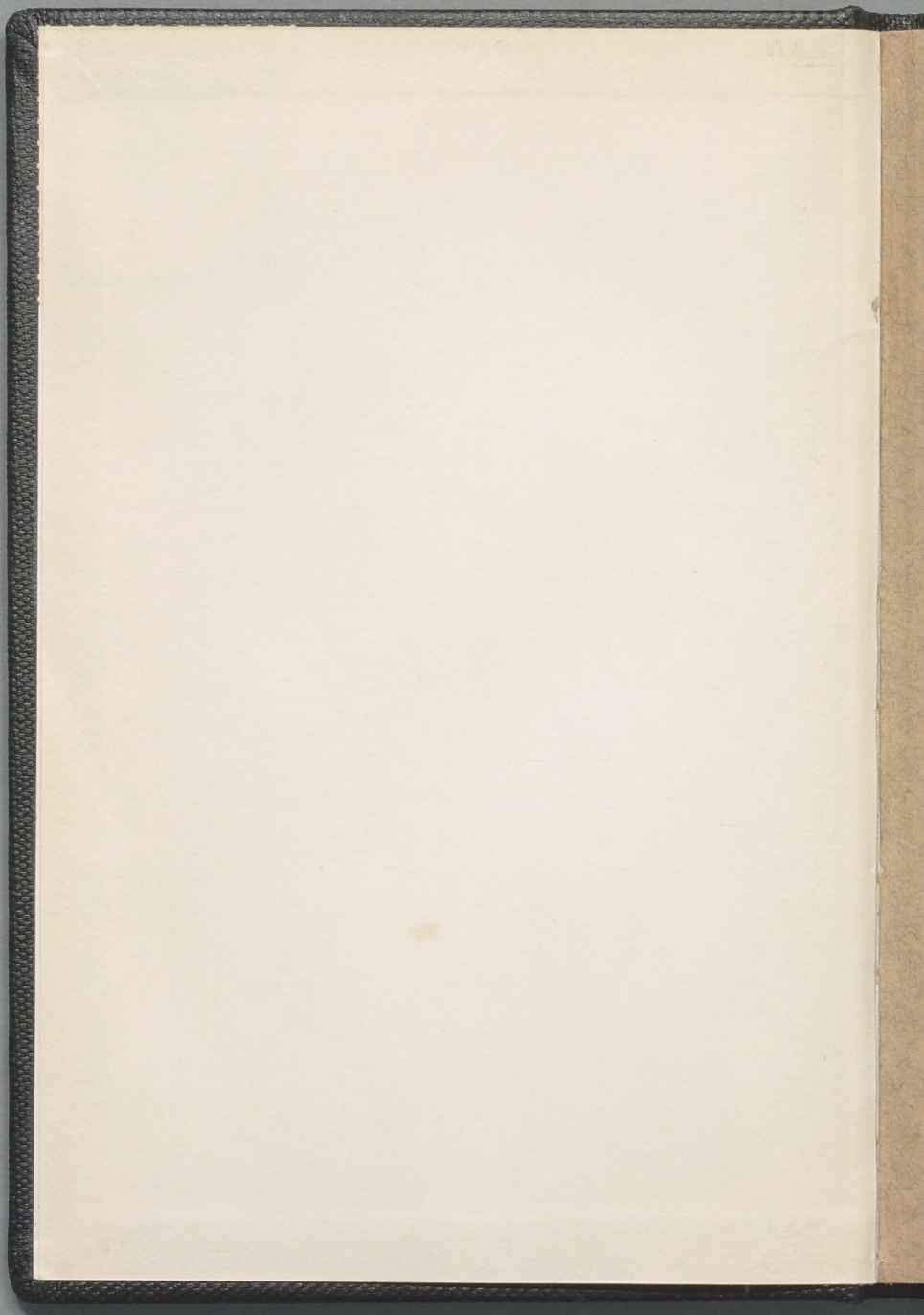

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Sv. saml.

Magi

LIND-HANSEN & CO.

Magi

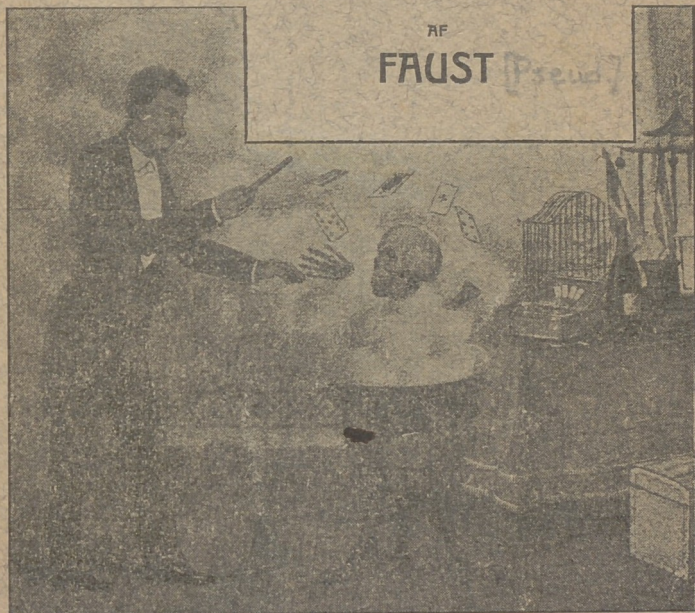
DET TJUGONDE ÅRHUNDRADETS

TROLLERIKONST

FÖRKLARAD I 40 OLIKA
- - KONSTSTYCKEN - -

SOM DILETANTER MED LITEN ÖFNING OCH
UTGIFT KUNNA UTFÖRA

AF
FAUST [Preuss]

ILLUSTRERAD I TEXTEN

Köpt Bokavslöpar, Sthlm
1973 Kat. nr 6285

LIND HANSEN, C.A.

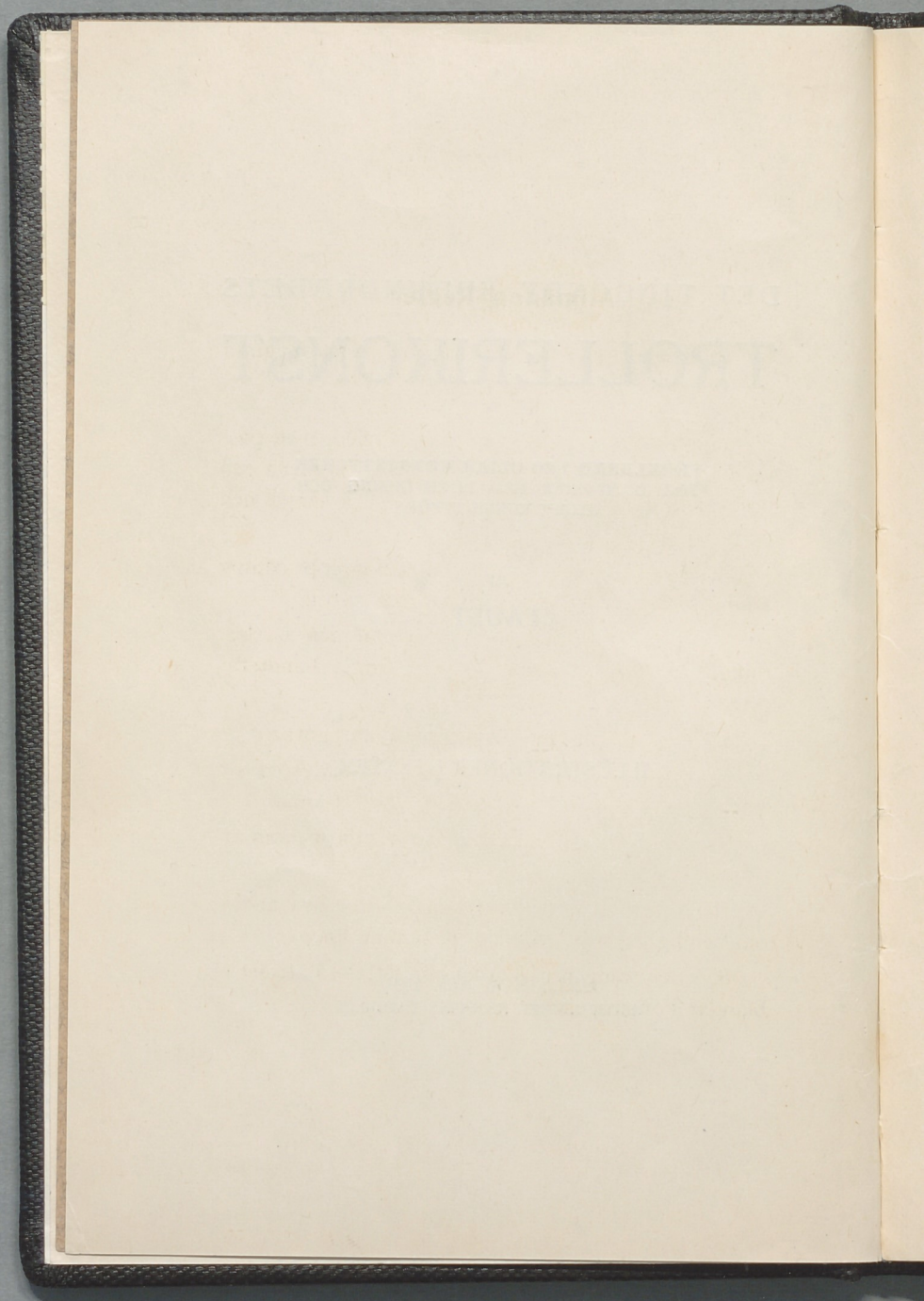
DET TJUGONDE ÅRHUNDRADETS
TROLLERIKONST

FÖRKLARAD I 40 OLIKA KONSTSTYCKEN
SOM DILETANTER MED LITEN ÖFNING OCH
UTGIFT KUNNA UTFÖRA

AF
FAUST [Pseud.]

ILLUSTRATIONER I TEXTEN

HELSINGFORS 1910
SUOMALAINEN KANNSAS TRYCKERI

Allmänna Regler

för nybörjare som vilja lära sig att utföra magiska konststycken.

1. Öfva handen, fingrar och handled, med passande gymnastik. Sätt korkar mellan fingrarna och böj samtidigt alla lederna för att göra längd och tvärsenorna starka och smidiga.
2. Studera samvetsgrant alla handgrepp; öfning framför spegel är i många afseenden nyttig.
3. Lita inte på apparater; redan den enklast ihopsatta fordrar öfning för att kunna handteras ordentligt och säkert.
4. Säg aldrig förut hvad ni ämnar göra.
5. Haf alltid ett konststycke i reserv, som vid inträffad oreda kan träda i stället för ett annat.
6. Upprepa ej något konststycke; därigenom afslöjas lätt hemligheten.
7. Utför ej flera konststycken efter hvarandra, om hemligheten är grundad på samma knep.
8. Belysningen på bordet bör sättas så att det ej bländar konstnären.

9. Brådska inte med utförandet af något konststycke.

10. Tala ej för „luften” utan direkt till publiken — tala långsamt — förglöm ej att genom skämt och vitsigheter hålla publiken vid godt humör.

11. Observera noga publiken, utsök och benyttja de enfaldiga, afvisa muntert påträngande inblandning.

Konsten att blifva millionär.

Till detta konststycke begagnas ett särskildt öfvat handgrepp som kallas „eskamotage” och består i att man i handen gömmer en slant, fast denna synes tom. Man tager slanten mellan högra handens tumme och långfingret, på så sätt som synes af fig. 1. För den därefter med långfingret hastigt in emot handgropen och prässar den fast mellan denna och tummens stora muskel, fig. II. I denna ställning kan man hålla fingrarna raka samt också åtskilja dessa från hvarandra; när handen ses från ytter-sidan synes denna tom. Skall slanten komma till synes, löser man denna med ett kast med handen, låter denna glida längs långfingret och presenterar den genast mellan tummen och långfingret. Detta handgrepp måste begagnas vid nästan alla konststycken med pengar och är ingalunda lätt att utföra bra. Det anbefalles nybörjare att begagna stora slantar med så skarpa kanter som möjligt.

Fig. 1.

För utförande af ofvanstående konststycke utbedjer konstnären sig en cylinderhatt och emottager denna med vänstra handen hvare han håller 5—6

tvåmarksslantar dolda, dessa prässar han, täckt af handen, mot hattens svettrem och håller sålunda hatten fast medan han några gånger skakar denna för att visa att den är tom. Han berättar därefter att det för honom är en lätt sak att skaffa pengar etc., etc., griper raskt med högra handen uti luften och låter ett för detta ändamål doldt mynt komma till synes, denna låter han undersöka och kastar den tillsynalåtande i hatten, men låter i verkligheten endast en af de mynt falla som han håller fastklämd med vänstra handen. Myntet i högra handen placeras så som synes af

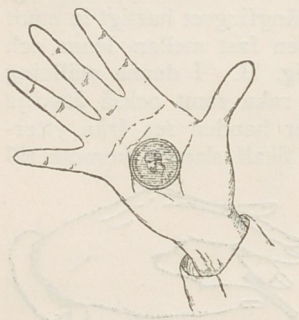

Fig. II.

fig. II; detta mynt låter han åter komma till synes efter ett grepp i luften och kastar denna i hatten på så sätt som förut förklarats. Sålunda fortfar han att framtrolla penningar från luften och andra ställen. Äro pennningarna som doldts i vänstra handen slut, så fortsätter han ändå, men stöter vid hvarje

inkastning af mynt med handleden emot hattens skärm, så att pennningarna skramla i hatten. Som afslutning på konststycket uttagas några mynt ur hatten och låter konstnären dessa försvinna en för en genom „eskamotage”, eller fortsätter han med följande experiment:

Att låta sex tvåmarksslantar försvinna.

Härtill uppräknas 6 st. tvåmarksslantar i en stapel i den högra handen, som fig. III, och läggas dessa öfver i den vänstra, som tillslutes. Detta göres dock endast tillsynalåtande, i verkligheten låter man dem falla tillsammans i högra handen och behåller dem sålunda som afbildats i fig. IV. Då mynten falla ihop, gifva de ett klingande ljud som om de rullade

Fig. III.

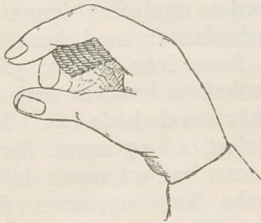

Fig. IV.

öfver i den andra handen; när detta utföres kvickt och naturligt, verkar detta handgrepp mycket öfverraskande. För att ännu bättre fasthålla och dölja mynten, griper man trollstafven som man har under vänstra armen, berör därmed den knutna handen, öppnar denna och visar att tvåmarksslantarna äro försvunna.

De lydiga slantarna.

Har man uppnått någorlunda färdighet i den förut omskrifna metoden att dölja penningar i handen, då låta många konststycken sig lätt utföras, exempelvis att slå ett mynt genom bordet. Detta utföres sålunda: Man håller en tvåmarksslant dold i högra handen, lägger två stycken tvåmarksslantar

på bordet, tager därpå med högra handen en af dessa och lägger i den vänstra handen, samtidigt låter man det dolda myntet följa med, men man får passa på att mynten ej skramla, och lägger dem därför vid sidan af hvarandra i den flata handen, som själfallet genast knytes, för att åskådarna ej skola observera att där är två. Det andra myntet tager man därefter i den nu tomma högra handen och håller denna under bordet i det man samtidigt låter myntet glida in i handgropen och gömmer den därstädes.

På kommando låter man nu den vänstra handen falla flat på midten af bordet, upplyftar denna och visar att där är två tvåmarksslantar, med den högra handen, som kvickt tages fram från bordet, griper man slantarna i det man enkeltvis knackar dem mot bordsskifvan och säger: „här äro de båda två.” Man måste böja fingrarna naturligt och ogenerat, för att ingen skall observera att man har ett mynt doldt i handen. Detta konststycke kan upprepas flera gånger.

Ett andra konststycke består uti att trolle ett mynt från den ena handen till den andra. Man lägger två mynt på bordet, tager det ena med den högra handen och lägger det öfver i den vänstra, eller med andra ord, man låtsas att göra detta, men i verkligheten behåller man myntet i handgropen och knyter den vänstra fast med en smäll. Därpå tager man det andra myntet mellan tummen och långfingret och sträcker armarna ut till sidorna; på kommando bringas nu myntet kraftigt i handgropen så att det klingar starkt emot det däri dolda myntet, på samma gång öppnas den vänstra handen och visas tom. Utfores detta bra, så ser det ut, som om man med öf-

vernaturlig säkerhet kastade det ena myntet från vänstra till högra handen. Man uppberar detta konststykke flera gånger.

Ett annat sätt att låta ett mynt försvinna, som nybörjare kunna begagna utan föregående öfning, är följande:

Man borrar ett hål i ett mynt, exempelvis en femtiopennisslant och binder ett klen, elastiskt snöre fast i denna, den andra ändan låter man gå genom ärmen och fäster den vid armhålet i rocken, så att snöret har en längd af c:a tjugofem centimeter. Myntet tager man i handen i det man själfallet följer snöret, man låter en person komma fram till sig och bedjer honom sträcka fram handen: „Ni får detta mynt om ni kan taga det när jag säger tre”. Vid ett och två vidrör man personens hand med myntet, men vid tre släpper man den, så att den hastigt drages upp i ärmen af det elastiska snöret och är försvunnen.

Man kan också få ett mynt att försvinna utan elastiskt snöre och föregående beredning. När man har myntet i handen och räknar, höjer man för hvarje tal handen högt upp till sidan af hufvudet och låter vid talet tre myntet falla på håret och slår personens framsträckta hand. Sedan kan man lätt då man vänder på sig borttaga myntet, i det man låtsas att glätta håret.

Har man uppnått tillräcklig färdighet i „eskamotage”, kan man också mycket lätt utföra det gamla konststycket „att äta penningar”. När konstnären tager ett mynt i handen och för denna till munnen och tillsynes äter den, behåller han den i verkligheten vid „eskamotagen” i handgropen. Har han på detta sätt ätit flera mynt, knackar han sig med

fingrarna på halsen och det ljuder då som om pengar klinga. När man hvisslar med tänderna och knackar på strupen, framkallas denna silfverklang.

Slanten och garnnystanet.

Konstnären lånar en tvåmarks- eller en annan slant, låter denna märkas af åskådarna, därpå framvisar han ett massivt träklot i kägelform c:a 8 cm i genomskärning och 12 cm högt, samtidigt en papphylsa som passar öfver kägeln. När kägeln och hylsan är undersökt af sällskapet, lägger man det märkta myntet på kägeln och tilltäcker denna med hylsan, härpå ställes apparaten på ett sidobord, man framvisar därpå ett stort nystan rödt ullgarn, som undersökes af publiken och lägges i ett glas och detta ställes på ett annat sidobord.

Man lämnar nu ändan af garnnystanet till en dam och beder denna om att veckla upp garnet. Har detta skett, kommenderar man raskt: Ett, två, tre — och det märkta myntet faller klingande i glaset, och finnes ej mera under hylsan på kägeln.

Konstnären ombyter myntet när det är märkt, och gifver det hastigast möjligt till medhjälparen, som lindar ullgarnet om denna medan konstnären drager ut på tiden med prat och skämt tills han ser att medhjälparen är klar med nystanet. Han låter först kägeln undersökas, tilltäcker denna med hylsan, hvarvid han samtidigt låter en klen däri anbragd papphylsa af samma färg och utseende som kägeln, falla utom denna, och låter därpå den tomma hylsan undersökas. På den lilla papphylsan lägges alltså myntet och fås detta att försvinna genom att sam-

tidigt aftaga såväl den stora som den inuti dolda lilla hylsan; detta sker lätt, då pappan är tunn och böjlig.

Konsten att kunna sticka ett finger genom en hattkull, utan att skada hatten.

Efter att man har utfört ett af de många konststycken hvartill begagnas en herrhatt, är det ganska roligt att till slut sticka fingret genom hattkullen, stryka handen däröfver och återlämna hatten hel och oskadad.

Hemligheten består däruti, att man i vänstra handen har dold ett finger af trä, som är måladt så naturligt som möjligt och i nedra ändan insatt en hvass nål. Man håller nu hatten med brätten mot publiken för att visa att denna är tom, samtidigt sticker man med vänstra handen nålen genom midten af kullen, medan man med högra handen, griper in i hatten och fattar tag i nålen, man vänder därpå hatten om och åskådarna se då fingret som man låter röras i det man beklagar att där är ett hål. Slutligen stryker man med handen öfver hatten, hvarvid man hastigt döljer det konstgjorda fingret och återlämnar hatten till sin ägare.

Ägget och sidennäsduken.

Till detta konststycke måste man anskaffa sig ett ägg, som är svarfvat af trä, och hvarå ena ändan är ihålig (fig. V). Detta ägg hålles vid början af konststycket doldt i vänstra handen.

Man framvisar till undersökning en tunn sidennäsduk och ett naturligt hönsägg, ägget lägges i fic-

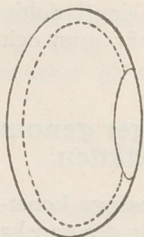

Fig. V.

kan och sidenduken fattar man med båda händerna, trycker den ihop så att den tillsynes blifver mindre och mindre medan man långsamt svänger fram och tillbaka med händerna. Medan man företager dessa handrörelser har man litet efter litet tryckt näsduken in i träägget, man gnider händerna en omgång och visar att näsduken är försvunnen och att man i stället håller ägget (hvars ihåliga sida man döljer) i handen, och näsduken tages fram ur den ficka hvori man förut lagt ägget. — Man måste själfvallet hafva två lika näsdukar.

Handskarna försvinna i luften.

Man fäster vid öfre delen af öfverarmen, på båda armarna, ett elastiskt snöre, som man genom ärmen förbinder med handskarna som bäras på händerna. När man framträder för sällskapet, drager man handskarna af och låtsas kasta dessa i luften — de blifva då af det elastiska snöret hastigt uppdragna i ärmen, och oinvidga kunna ej lätt begripa hvart handskarna tagit vägen.

Att förvandla bläck till vatten.

För att kunna utföra detta konststycke måste man hafva ett glas och en hylsa af svart sidentyg, som passar precis till glasets invändiga sidor, hylsan skall vara fastsydd på en ring, hvilken passar till glasets öfre rand.

Man fyller nu glaset med vatten och sätter den svarta hylsan däri, som, då den blifver våt fäster sig vid glasets sidor och det vill för den oinvidga synas som om glaset vore fyllt med bläck. Glaset placeras nu på ett bord, som ej är för nära publiken, och berättar att man vill förvandla detta bläck till rent vatten. För att öfverbevisa publiken om, att det är äkta bläck som finnes i glaset, så tager man ett spelkort och doppar däri, detta måste man förut hafva preparerat på följande sätt.

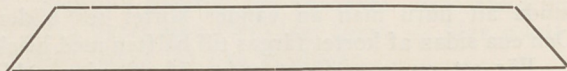
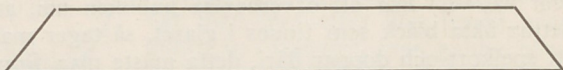
Man tager två lika kort, exempelvis två hjärterkungar, och klistrar dessa med baksidorna ihop, sålunda att huru man än vänder kortet ses bilden. Den ena sidan af kortet färgas till hälften med bläck.

För att nu, som förut sades öfverbevisa publiken om att det är bläck man har i glaset, framvisar man dem först den sida af det ihopklistrade kortet, som inte är färgad och doppar det i glaset, hvarpå kortet vändes hastigt och den svarta sidan kommer framåt; när man nu drager kortet upp ur glaset, tror publiken att det har blifvit svart af „bläcket” i glaset. Man tilltäcker nu glaset med ett kläde, gör några tecken däröfver, griper på midten af klädet och försöker att få tag i kanten af den svarta hylsan, och tager sålunda bort både hylsan och klädet, det visar sig då att det är rent vatten i stället för bläck, som finnes i glaset.

Själffallet måste man så hastigt som möjligt bortaga den svarta hylsan från klädet utan att någon observerar det, för att om det begäres, kunna låta publiken undersöka detta. — Vill man göra öfverraskningar ännu större, kan man förut sätta ett par små guldfiskar i vattnet.

En optisk synvilla.

Hvilken af dessa figurer är den minsta?

Alla vilja själfallet svara: den nedra, men detta är ej rätt. Placeras den nedra öfverst förefaller denna i sin tur störst.

Detta konststycke är en optisk synvilla; man lägger ett stycke papper dubbelt, och skär två absolut lika stora figurer som ofvanstående. Den figur som lägges nederst, ser alltid mindre ut än den som ligger öfverst.

Att baka en äggkaka i en hatt.

Konstnären har härtill en förut bakad äggkaka. Denna står på bordet i en synbarligen tom tallrik, som är täckt med ett stycke hvitt vaxdukspapper,

som döljer äggkakan. Vaxdukspapperet är med ett tunt snöre fastgjordt vid en knapp i bordslådan. Han har dessutom 3 st. ägg, som förut äro tömda och igentäppta med vax eller upplöst krita. Ett fjärde naturligt ägg, låter han, som af ovarsamhet, falla på golfvet för att åskådarne skulle tro att alla ägg äro verkliga. Han slår de tre toma äggen i hatten och kastar bort skalén.

Efter lämpligt prat om äggkakan och dennas tillredning o. s. v., vänder han hatten öfver tallriken, samtidigt med att han behändigt drager i snöret så att vaxdukspapperet kommer från tallriken och t. ex. i lådan, därefter presenterar han den färdiga äggkakan.

Den förtrollade hönan.

Vid en stor kulört näsduk fäster man ett utblåst ägg, som hänger i ett starkt svart snöre (fig. VI).

När man vill utföra konststycket, utbeder man sig en cylinderhatt och lägger en lånad näsduk i hatten, hvilken ställes på ett bord. Man framtager nu den kulörta näsduken hvari ägget är doldt, från ficcan och breder denna öfver hatten, så att ägget kommer att ligga på botten af denna, man kan nu framvisa klädet tomt på båda sidor vid att taga i de två hörnen på den motsatta sidan af hvar tråden är fästad. Publiken kan ej se den svarta tråden. Man tilltäcker åter hatten med näsduken och fattar de två andra hörnen på hvars sida tråden sitter, upplyfter

näsduken så att ägget hänger bakpå denna (fig. VI), man viker nu ihop näsduken en gång på bredden så att ägget är innerst, sedan vänder man upp och ned på näsduken och skakar långsamt, då kommer

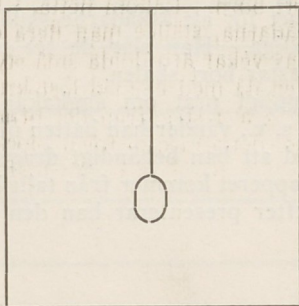

Fig. VI.

ägget fram och faller i hatten. Experimentet upprepas 10 à 20 gånger, så att publiken kommer att tro att man snart har hatten full af ägg. Till slut lägger man näsduken med ägget i fickan och återlämnar den lånta näsduken sedan man först har låtit alla äggen försvinna genom att blåsa på denna.

Att göra sig obrännbar.

Alla delar af den mänskliga lekamen, ja äfven håret, kläderna och andra lätt brännbara saker, kan man göra obrännbara, genom att i någon tid tvätta sig med en blandning af 450 gr. alun i 1 kg. vatten, sammanblandad med 60 gr. vitriololja.

Att tända flera ljus vid ett pistolskott.

Man tager ett vanligt brinnande talgljus och ställer detta på ett bord. Bakom detta, i motsatt riktning mot åskådarna, ställer man flera ej brinnande ljus, uti hvilkas veckor äro dolda små stycken fosfor. När konstnären då med en med löst krut laddad pistol ställer sig 3 à 4 steg från det brinnande ljuset och skjuter mot detta med pistolen, slocknar det första ljuset medan de öfriga, i hvilka fosforet är doldt, tändas.

Det magnetiska ringspelet.

Detta gamla och omtyckta konststycke utföres med flera mässingsringar, hvilka, sedan de af åskådarna äro undersökta, ihopkedjas till olika figurer, fastän ringarna till utseendet äro massiva och ej öppenbara. Det ser mycket bra ut när konstnären ej allenast ihopkedjar dem enkelt, utan också formar olika figurer, såsom en bricka, en kedja, en Kubus eller liknande.

Detta är dock ej svårt ens för nybörjare att utföra. Man begagnar åtta ringar af 15 cm. diameter och c:a 1 cm. tjocklek, som alla äro massiva, men hvaraf två äro sammankedjade i hvarandra. Man har dem alla samlade i handen och utdelar dem till undersökning bland åskådarna. Först utdelas fyra enkla ringar och man förklarar att konsten består

i att kedja ringarna ihop. Då man säger detta, tager man det sammankedjade paret, håller dem samlade upp i luften och låter den ena ringen falla, så att denna kommer att hänga i den andra. Publiken som tror, att dessa voro två lösa ringar såsom de andra, mottager dessa och försöker att åtskilja dem, medan man långsamt går vidare och utdelar de två sista ringarna. När man nu ihopsamlar alla ringarna, tillägger man obemärkt två ringar, som man har dolda under västen eller å annat lämpligt ställe.

Dessa två ringar äro genomskurna med ett snett snitt, som man under konststyckets utföring noggrant döljer, genom att när man begagnar dem, hålla fingrarna däröfver. Man kan då strax forma följande sexlediga kedja:

1 lös ring, 1 genomskuren, 2 sammankedjade, 1 genomskuren och 1 lös.

Flere led kan man ej få, men fortsätter dock med den andra kedjan, så att den första och sista leden blifver tredubbel, sålunda:

3 lösa ringar, 1 genomskuren, 2 sammankedjade, 1 genomskuren och 3 lösa.

Härpå tager man dem af en i gången i det man tager de två sammankedjade i ett tag och formar en kubus, en knippa, en bricka, o. s. v. Till slut går man längs med stolraderna med en ring i vardera hand, och kedjar ihop dem och åtskiljer dem i åskådarens omedelbara närhet.

Vid sammankedjningen af ringarna håller man alltid två fingrar af vänstra handen omkring genomskärningen b (fig.) VII). Man lägger därpå den massiva ringen vid a och låter denna hastigt löpa bortåt ringen igenom b, i det man lyfter det täc-

kande fingret obetydligt, och låter därpå ringen falla klingande i den andra.

För att åtskilja ringarna, lägger man den massiva ringen vid *c*, låter denna löpa igenom *b* och ännu ett stycke bortåt ringens yttersida, och åtskiljer dem därpå långsamt.

Fig. VII.

Att förvandla vatten till vin och igen låta det blifva vatten.

Konstnären har på ett bord ställt en bricka med en karaffin vatten och två glas, i det ena glaset har han lagt några korn överbängsyrad kali, i det andra glaset en matsked *ren saltsyra* hvare är upplöst något järnsulfat; han tager nu det förstnämnda glaset i handen och fyller detta med vatten ur karaffinen, och vattnet i glaset förvandlas genast till vin (ej drickbart), därpå tager han det andra glaset och slår hälften af vinet däri, som förvandlas till vatten. Nu slår han resten af vinet i karaffinen och allt vattnet däri blifver vin, till slut slår han innehållet som finnes i det andra glaset i karaffinen och nu försvinner vinet och klart vatten finnes kvar. När konstnären slutar sina experiment, bör han alltid sörja för att vattnet bortkastas.

Att få frö att spira på en kvart timme.

Man lägger något frö af salat eller persilja i ett glas god vinänd, detta får stå i 24 timmar, hvarefter det upptages och torkas några minuter. Därpå blandar man 2 delar god jord med 1 del osläckt kalk, fyller massan i en skål, vattnar det bra och fröet sås häruti, hvarefter man tilltäcker skålen. — Efter en kvart timmes förlopp har fröet växt fram ur jorden.

Den förtrollade tvåmarksslanten.

Till detta konststycke behöfves en liten rund glasskifva, så stor som en tvåmarksslant, och ett vinglas, hvars botten är flat och litet större än glasskifvan, så att denna kan ligga bekvämt på bottnet.

Konstnären döljer glasskifvan i den högra handen mellan tummuskeln och handflatan, gifver glaset till undersökning, och fyller det med vatten som åter slås ut, för att visa publiken att där ej finnes någon hemlig inredning i glaset och ställer detta på ett litet bord. Han lånar nu en tvåmarksslant, som han låter märka, och en näsduk, som täckes öfver myntet som han håller i den högra handen. Härvid ombyter han lätt slanten med den runda glasskifvan och låter en person hålla det synbarligen i näsduken varande myntet sålunda, att glaset står under klädets nedhängande ändar så att när myntet släppes, måste det falla i glaset.

Konstnären håller nu den högra handen under bordet, och på kommando släpper personen slanten,

som höres falla ned i glaset, men då näsduken borttages är glaset tomt och konstnären tager slanten fram under bordet.

Det våta glaset tillåter att man kan vända upp och ned på det utan att glasskifvan faller ut, och sålunda visa att glaset är tomt. I det man bringar glaset omvänt från den ena handen till den andra, kan man med liten öfning, lätt få skifvan att falla i handen och dölja den, hvarefter glaset lämnas till åkådarna för undersökning.

Ett liknande konststycke med en marksslant är följande:

Man lånar en stor näsduk; i det att man håller slanten i den ena handen och näsduken i den andra lägger man slanten i midten af näsduken och vänder om, sålunda att ändarna hänga nedåt, i det man håller fast uti den betäckta slanten. Man beder då en af sällskapet om att taga fatt omkring näsduken, litet nedanför myntet, så att detta ej kan komma ut med mindre än att taga bort handen, eller skära hål.

Man förklarar nu att man ämnar borttrolla slanten ur näsduken och tager en tallrik som hålles under näsduken. Efter att litet hafva bearbetat det ställe af näsduken hvar slanten finnes, faller denna ut och klädet är tomt.

För att kunna utföra detta konststycke må man förut hafva en ring af ståltråd, som har samma storlek som slanten, ringens ändrar få ej gå ihop och måste vara hvassa. Denna ring håller man dold i handen hvarmed man emottager slanten och lägger ringen (icke myntet) in i näsduken. Publiken som ser och känner på ringens rundning genom klädet, kan sålunda ej veta annat, än att myntet är däri.

Det är nu mycket lätt att drifva ringen med de tillspetsade ändarna ut ur näsduken, dölja denna i handen och låter det dolda myntet falla på tallriken. Det lilla hålet som därvid blifver i näsduken är ej större än ett knappålsstyng och sålunda omärkbart.

De ihopbundna fingrarna.

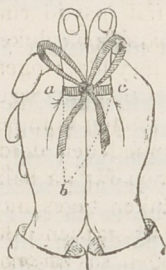

Fig. VIII.

Till detta konststycke lägger man ett starkt snöre under tummarna och i det man knyter händerna ofvanpå hvarandra, låter man tummarna ihopbindas så fast som möjligt med hårda knutar, samtidigt gör man publiken uppmärksam på, att fingrarna blifva röda af den strama bindningen och att man inte kan åtskilja dem utan att klippa af snöret. Man beder en af publiken att tilltäcka händerna med en näsduk; så fort detta skett, tager

konstnären fram den ena handen och tackar åskådaren för hans besvär, hvarpå han åter för handen under näsduken och visar att fingrarna äro fast ihopbundna, som förut, och att knutarna äro orörda. Detta konststycke utföres flera gånger.

Hemligheten består däri, att när snöret anbringas under tummarna, griper man detta med vänstra handens lillfinger och håller den fast in i handen, så som den punkterade linjen a b c fig. VIII visar. — När man lösgör lillfingret fås tillräckligt rum för att kunna uttaga tummen, och när den åter sättes på sin plats, stramar man snöret som förut.

Ringen på stafven.

Utaf publiken lånar man en slät ring, som man tilltäcker med en näsduk och gifver åt en af åskådarna att hålla i så att denna har tag i ringen. Man låter härpå en person hålla fast i båda ändarna af trollstafven och vecklar näsduken om midten af denna. När näsduken tages bort är ringen trollad om stafven och klädet är tomt. När man tilltäcker ringen med näsduken, behåller man hemligt denna i handen och låter en i näsdukens fäll insydd ring komma emot midten. När man därpå slår näsduken om och låter åskådaren känna den insydda ringen, tror han att det är den lånta ringen. Man tager därpå stafven i högra handen, så att ringen kommer om stafvens ända och låter handen med den dolda ringen glida in på midten, och personen får då hålla i hvardera ändan på stafven. Näsduken tages med vänstra hand och vecklas om midten af stafven i det man borttager högra handen och ringen ses då man drager näsduken bort, på stafven, medan man skakar näsduken som tom.

Att låta en näsduk försvinna.

För att kunna utföra detta, knyter man en ögla af c:a tio centimeters längd på ändan af ett stycke tunn, starkt segelgarn, lägger denna öfver ringfingret på vänstra handen och för den andra ändan af snöret genom den vänstra ärmen öfver ryggen till den främsta byxknappen, hvart man knyter den fast, eller också binder man den om högra handleden.

Därpå framvisar man en liten sidennäsduk med den högra handen, lägger detta i den vänstra, hvar

man hemligt sticker den i öglan, som man har löst från fingret, lägger näsduken långsamt ihop och trycker det mindre och mindre i vänstra handen. Den högra handen sätter man åtsides, lägger tummen öfver det fastsatta snöret, drager sålunda litet efter litet näsduken in i den vänstra armen och visar till slut att handen är tom. Har man fastsatt tråden till den högra handleden, behöfver man endast att utsträcka båda händerna för att få näsduken att försvinna.

Den vandrande flaskan.

Konstnären ställer fram två bord med en bricka på vardera, på den ena står ett vinglas, på den andra en flaska. Nu tilltäcker han glaset och flaskan med hvar sitt pappfodral och på kommando spatserar glaset dit där flaskan stod, och flaskan intager glasets plats; på så sätt fortsätter han så länge det intresserar.

Experimentet utföres på följande sätt: Hos en plåtslagare låter man laga två svartlackerade flaskor af zink och utan botten, dock må den ena vara så stor, att den kan sättas öfver den andra, sålunda att de då få utseende af att vara endast en flaska; därefter skaffar man sig två papphylsor, som äro litet högre än flaskorna, och så stora, att de ledigt kunna glida ned öfver dessa, dock ej större än att man efter behag kan lyfta dem enbart eller ock taga flaskorna med. Nu sätter man ett glas på hvarje bricka och tilltäcker det ena med en af flaskorna. Konsten börjas nu med att visa papphylsorna ut till publiken, hvarefter man placerar det ena öfver glaset, det andra öfver flaskan. Då man förut har den andra

flaskan i hylsan hvarmed man tilltäcker glaset, kan man nu efter behag låta glaset och flaskan intaga hvarandras plats.

När man är färdig med konststycket, visar man åt publiken, att båda hylsorna passa mycket bra, till flaskan, men detta sker endast vid att placera den större flaskan öfver den mindre; härpå framgår man de tomta hylsorna till publikens undersökning.

Att kasta en bågare genom en annan.

Man ställer två, tre eller flera likadana bågare af bleck på ett bord, tager det ena med vänstra handen emellan tummen och pekfingeret vid den öfre randen och håller detta litet öfver bordet, så att det hänger i sned riktning mellan fingrarna. Nu kastar man en andra bågare med högra handen hastigt och kraftigt mot randen af det första, så att detta glider ned från fingrarna och faller på bordet, medan man i samma ögonblick omfattar den andra bågaren med fingrarna, håller detta fast och fortsätter konsten med en tredje och fjärde bågare.

Detta är äkta, gammalt trolleritriks och kan utföras så förbluffande, att enhvar tror, att bågarena fara genom hvarandra. Men detta fordrar liten öfning, och bör man ej förevisa det förrän man är säker; men då gör det också mycken lycka.

Den magiska guldfiskfångsten.

Man begagnar till detta konststycke ett kläde af $1\frac{1}{2}$ meter i kvadrat, visar att detta är tomt, hänger det öfver skuldrorna och sveper det om sig som en

kappa. När man åter aftager detta, svingar man det ett par gånger i luften och framtager från klädet en glasskål med vatten och en guldfisk. Det toma klädet förevisas åter tomt och utföres samma experiment och en annan glasskål med vatten och guldfisk tages fram; sålunda framtröllas 3 skålar.

Fastän detta konststycke alltid har vunnit stort bifall hos publiken, är detta ej svårt att utföra. Glasskålarna hafva en storlek af 5 centimeters höjd och 18 centimeter i diameter och det skall vara sådana skålar som vid öfre delen äro försedda med en utstående kant. De äro förut fyllda med vatten, hvari är lagd ett par guldfiskar, glasskålarna tilltäckas med ett stycke gummityg i hvars kant är fastsydd ett elastiskt snöre som passar stramt öfver skålens utstående kanter. Detta hindrar sålunda vattnets att rinna ut. Konstnären döljer en skål på bröstet och en under hvardera armen; då de läggas med mynningen mot kroppen, hafva de en liten höjd i förhållande till deras betydliga omfång. Då konstnären täcker klädet om sig, griper han kvickt med den ena handen in under rocken, framtager en skål och medan han svingar klädet fram och tillbaka, borttager han gummitygstället och döljer denna i handen hvarefter han framvisar glasskålen.

Stundom låter konstnären till slut en af de fyllda glasskålarna försvinna under klädet. I så fall är glasskålen af massivt glas och endast obetydligt fördjupt vid mynningen, så att den endast rymmer mycket litet vatten, som konstnären spiller bort när han sätter skålen från sig på bordet. Guldfisken är då imiterad och skålen ser lika fylld ut som de andra. Den falska skålen kan man ju lätt, täckt af klädet, dölja på dess forna plats.

Till konststycket begagnas helst en vanlig bordduk. Man får ej låta skålarna vara för lång tid tilltäckta, för att fiskarna ej skulle fattas luft.

Konsten att äta eld.

Man köper gummi arabikum och pulveriserar detta. Därpå upplöser man det i vatten, så man får en tunn gröt, härmed bestryker man tänderna, läpparna, gommen och tungan. När detta är gjort tager man litet kokt oxkött och lägger i sprit. Detta antändes då man vill utföra konststycket, och man kan nu, utan att bränna de ofvannämnda kroppsdelarna uppåta det brinnande köttet, stycke efter stycke.

Att uttaga uppgifna kort utan att se i leken.

Man låter en kortlek blandas och lägger hemligt märke till kortet som är mederst då man emottager leken, härpå breder man korten ut på bordet och ser noga efter hvart det kort som låg underst ligger och som t. ex. är klöfverknekt. Man beder då en af sällskapet att taga fram klöfverknekt, dock får han ej se på kortet, och gifva det åt konstnären; får man t. ex. klöfveress, så beder man en annan af åskådarne att gifva sig klöfveress, detta kort måste alltså osedt lämnas till konstnären, och kan t. ex. vara ruter åtta. Nu tager konstnären själf det tredje kortet och säger själfallet att det skall vara ruter åtta. Han passar nu på att taga det kort

som låg nederst i leken och som han vet är klöfverknekt. Nu kan han till publikens stora förvåning framlägga de tre nämnda korten, nämligen: klöfverknekt, klöveress och ruter åtta.

De oåtskiljbara knektarna.

Man tager obemärkt tre kort utaf leken, uppsöker de fyra knektarna, lägger dessa ihop och obemärkt bakom dessa, de tre. Nu breder man knektarna ut i viftform, så att åskådarna se alla fyra knektarna, men ej de bakom dolda tre korten. I det man därpå berättar att detta är fyra studenter som på deras resa äro komna till ett värdshus, skjuter man ihop kortena och lägger dessa öfverst på det på bordet liggande spelet.

Man berättar vidare att studenterna druckit bra på värdshuset, men nu hafva de ej pengar att betala med, hvarföre de smyga sig bort den ena efter den andra; på samma gång sticker man de tre knektarna in på olika ställen i leken. Den sista studenten blifver stoppad af värden (klöfver kung) som hämtar trollkvinnan (spader dam), hon går tre gånger kring huset, och alla knektarna äro åter öfverst på spelet.

De förvandlade ässen.

Man begagnar ett spaderess och ett hjärteress, klistrar med tvål ett utklippt öga af hjärter på spaderesset och ett af spader på hjärteresset, så att man lätt kan torka det bort.

Man framvisar nu spaderess, lägger det under en persons ena fot, men samtidigt bortgnider man det lösa ögat; härpå framvisar man det andra esset som lägges under samma persons andra fot, i det man också här, samtidigt stryker bort det påklistrade esset. Nu frågar man personen om han vet under hvilken fot hjärter esset ligger, och under hvilken fot spader esset ligger, och låter därpå någon af sällskapet taga fram kortena och det visar sig till allas förvåning att kortena bytt plats under fötterna.

Att namngifva och framvisa alla kort i ett spel, utan att själf se dem.

För att utföra detta konststycke bör man välja en plats, så att ej någon står bakom. Man tager en kortlek, blandar denna och lägger obemärkt märke till det understa kortet; tager härpå korten bak på ryggen för att lägga detta kort omvänt öfverst på leken, därpå tager man fram leken sålunda att det kort man lade öfverst kommer att vända mot publiken. Detta kort nämner konstnären och frågar om det är rätt, samtidigt kastar han obemärkt ögat på det kort som är vändt mot honom, och lägger åter leken på ryggen, likasom första gången, för att lägga det kort han nu senast sett öfverst och igen tager han fram leken och nämner kortet för sällskapet, åter kastar han öga på leken för att se kortet som är vändt mot honom, och kan på så sätt fortsätta att nämna så många kort som önskas.

Att känna bildkorten bak på ryggen.

Man prickar med en knappnål hål i alla bildkorten och låter dem blandas bra, hvarefter man gifver dem åt en person bland sällskapet. Man håller nu handen bak på ryggen och låter personen lämna till sig kortena; det är nu en lätt sak att känna hvilka som äro bildkort.

De bortblåsta knutarna.

Konstnären utbeder sig fyra à fem näsdukar och låter dem knytas tillsammans i en räcka. Han lägger därpå den ena in i den andra så att de bilda en bunt, låter en af åskådarna blåsa på dem och kastar dem upp i luften; när de falla ned, äro alla knutarna försvunna.

Hemligheten består däruti, att man med ett ryck förändrar hvarje knut till en lösknut. Man håller näsdukarna fram när de skola ihopknytas, och där bindes då en vanlig korsknut (invecklade knutar får man ej tillåta, man påvisar att de ej hålla bra). Hvarannan näsduk bör hålst vara kulört, så att man genast ser, hvilken ända som är minst snodd, denna ända drager man hastigt stram, i det man antyder att man vill draga knuten fastare, härvid löper ändan rak och knuten låter sig lätt förskjuta. När man lägger den ena i den andra, skjuter man efterhand knutarna bort med tummen och näsdukarna ligga då lösa i bunt.

Näsdukarna få ej vara för tunna, för att de ej skola gå sönder, när man drager i dem, är där ett par sidennäsdukar ibland, glida knutarna lättare.

Den hvita rosens förvandling.

Härtill tager man litet sprit, lägger däri litet röd Anilin och låter det fullständigt upplösa sig, man må endast begagna litet Anilin, då färgen annars blifver guldgrön. Med denna blandning påstryker man en stor ros och låter denna torka. — Rosen är nu färdig till bruk och kan begagnas flera gånger.

I ett stort glas, hvori rosen kan få plats och som kan tilltäckas med en kork, hvori är anbragt en liten ståltrådiskrok som rosen kan hänga i, häller man tre å fyra minuter innan man vill utföra konststycket något Salmiakspirit och sätter korken i så att rosen hänger fritt i glaset; korken får ej beröra Salmiakspiriten, för om den blifver våt, förändrar färgen sig ej mera. Efter två minuters förlopp är rosen fullständigt hvit.

Man träder nu framför sällskapet med den hvita rosen i handen och framvisar den. Härpå tager man en solfjäder eller dylikt i den andra handen och fläktar på rosen, efter fem minuters förlopp är rosen blifven röd, fläktar man kraftigt, sker förvandlingen fortare.

Ägget i flaskan.

När man lägger ett ägg några dagar i stark ättika, blifver skalet mjukt, och man kan forma ägget långt, så det kan gå ned i en vanlig flaska. Häller man nu kallt vatten i flaskan, antager ägget sin ursprungliga form och hårdhet.

Att veta hvad flera personer ha skrivit å i kuvert inlagda papper.

Till detta intressanta och underhållande men mycket lätta konststycke måste man bland sällskapet hafva en medhjälpare som man kan lita på. Man beder samtliga personer i sällskapet, att skriva hvar sin sats på ett stycke papper, vika det och lägga det i ett kuvert på ett bord. Medan detta sker, vistas konstnären i ett annat rum. När sällskapet har afslutat sina skrifningar och lagt de slutna sedlarna ifrån sig, kallas konstnären in; han beder alla att taga plats på motsatta sidan af bordet; bakom eller vid sidan af honom får ingen stå, då han förklarar att detta skadar den magnetiska öfverföringen. Sanningen är, att många annars ville ställa sig bakom konstnären, för att samtidigt med honom läsa papperet, när han öppnar detta för att se om han förutsagt rätt och då är konsten uppdagad.

Hemligheten består däri att konstnärens medhjälpare, som har skrivit på sitt papper samtidigt som de andra, förut har meddelat konstnären den sats som han vill skriva. Denna medhjälpare lägger sitt papper på förut bestämt ställe, till höger eller vänster på bordet vid de öfriga, men detta papper tager konstnären inte, han känner på sedlarna, ombyter deras plats och lägger dem i annan ordning o. s. v., att han vet hvar medhjälparens sedel ligger. Det får här bemärkas att han skall sörja för att alla sedlarna hafva samma utseende, detta uppnås bäst därigenom att han själf uttager det papper som skall begagnas och klipper alla sedlar i samma form, förklarande att han vill göra alla lika för att ej någon skall tro, att han kan känna den

ena från den andra. Som det framgår af nedanstående, skall hjälparens sedel begagnas sist.

Konstnären stannar efter de nämnda förberedelserna vid ett papper, ser ut i luften, känner och gnider fram och åter med fingrarna på papperet och säger — — (låt oss antaga att hjälparens sats var: „Har Cook varit vid polen?“) han säger då: „På denna sedel står skrifvet: Har Cook varit vid polen? Har någon skrifvit sådant?“ Hjälparen svarar: „det har jag!“ — Konstnären låtsas nu se efter om det är lätt och öppnar den främmande sedeln, men detta endast för att läsa, hvad han skall säga vid den nästa, lägger nu den öppnade sedeln framför sig. På detta sätt förfar han att förut läsa på den nästkommande sedeln, medan åskådarna tro, att det är den föregående han kontrollerar, och han lägger hela tiden de öppnade sedlarna vid sidan af sig, för att ej någon skall blanda sig i konsten; när alla sedlarne äro lästa, blandar han dem och låter dem ligga.

Af erfarenhet har man sett, att det alltid är nödvändigt att förut betinga sig, att det skrifna skall vara tydligt och läsbart och ej bestå i ord som ej kunna uttalas eller i okänt språk. Skulle ändå en sådan sedel förekomma, så får konstnären ej tappa sinnes närvaron, utan lägga sedeln åt sidan och ej vika från den ordning han valt sig.

Denna konst är tacksam att utföra, och för de oinvigda obegriplig, dock skall man ej låta sig öfvertalas att utföra det flera gånger för samma sällskap, då dessa lätt kunna lägga märke till, att medhjälparen också denna gång är först med sin sedel, man fortsätter hållre med ett annat konststycke, i det man förklarar att det förra är för tröttande, och man ej kan uthålla att upprepa detsamma.

Att gissa den sak enhvar af sällskapet har utpekad.

Har man, som till föregående konststycke en medhjälpare är detta lätt att utföra. Konstnären går ut ur rummet och medhjälparen får af de närvarande veta hvilken sak De tänker på; nu kommer konstnären in och ställer sig med ryggen emot honom, för att åskådarne ej skola misstro dem för att stå i förbindelse med hvarandra. Härpå frågar hjälparen: „Är här tänkt på ett bord, en stol, en lampa o. s. v., hvarpå konstnären svarar: „Nej”, eller om det är en sak som tänkts på: „Ja”. Hemligheten är denna, att hjälparen uppräknar alla möjliga saker som faller honom in; dock svarar konstnären „nej” intill dess medhjälparen nämner ett fyrfotadt djur, då vet konstnären, att den sak, som nämnes omedelbart härpå är en af de saker som tänkts på, och säger själfallet „ja”. Till exempel: ett hus — nej, en taffla — nej, en häst — nej, en bok — ja. Sälunda fortfar man tills alla fått veta hvilken sak de tänkt på. Konsten är bra och inte till att uppdaga.

Inbillad borstning.

Om man ställer sig bakom en person, och med den ena handen stryker en borste ned öfver sig själf, medan man med den andra varsamt, i lika långa tag stryker mot personen, är han fullständigt öfvertygad om att han har blifvit borstad.

De försvunna penningarne.

Konstnären lägger på bordet några mynt, t. ex. 25-pennisslantar och beder en af sällskapet om att lägga en af slantarna i hans hand. Han knyter handen, men när denna öppnas är slanten försvunnen. Han ställer sig förvånad och säger: „här måste finnas en dold trollkarl i rummet, men jag skall söka att få reda på honom med hjälp af trollstafven. Han svingar trollstafven öfver hufvudet på åskådarena, och stannar till slut vid en af dem, påstår att denna har tagit myntet och beder honom stiga fram och undersöka sina fickor. Till allas förvåning finner han myntet i sin ficka. Detta utföres sålunda:

Medan konstnären vid ett föregående nummer var i beröring med sällskapet, har han obemärkt låtit ett mynt falla i fickan på en af dessa.

Det mynt, som till början försvinner ur hans hand, har blifvit hängande på nageln af hans långfinger, som han förut har belagt med vax, eller syndetikon.

Skrift som ingen kan läsa förrän pappret brännes.

Man tager stark ättika och blandar häri ägghvita och litet kvicksilfver. När man skrifver med denna blandning, kan ingen läsa det skrifna förrän pappret blir förbrändt.

Att låta en bur med fåglar försvinna.

En liten fågelbur på omkring 15 centimeters längd, innehållande två kanariefåglar, låter man försvinna på följande sätt. Man skär fem stycken tunna papp eller tjock kartong, det ena obetydligt större än burens öfre sida, de andra litet större än änd- och sidostyckena, och fogar dessa ihop, så att de vid böjning bildar ett öfverdrag till buren (fig. IX). Denna pappform sys med några stygn på mid-

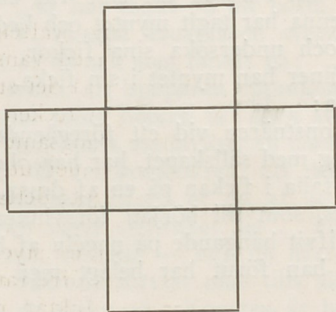

Fig. XI.

ten af en kulört näsduk och en annan liknande lägges häröfver och sys tillsammans med den andra, så att pappen är dold i midten af den dubbla näsduken.

Skall buren försvinna, sättes denna på bordet och tilltäckes med klädet, så att den stora, dolda pappskifvan kommer att täcka burens öfre del och de andra falla ned om sidorna.

Man ställer sig härpå bakom bordet, tager den tilltäckta buren med båda händerna, och begagnar nu detta ögonblick att obemärkt och doldt af klädet, låta buren glida ned på en hylla som är fästad bakom bordet, hvarefter man går fram på scenen. Man håller sålunda endast det tomta klädet i händerna, vecklar härpå detta löst ihop nedtill, kastar detta upp i luften, hvarvid klädet utbreder sig, griper det vid hörnen och visar att det är tomt.

Det magiska vattnet.

Konstnären tager ett vanligt vattenglas, fyller det med vatten, tilltäcker det med vänstra handen och vänder upp och ned på det så det står omvänt på handen. Han gör nu några tecken med högra handen däröfver, och lyfter långsamt glaset upp från handen utan att vattnet rinner ut, fastän glaset tillsynes ej är täckt med något; detta utföres på följande sätt:

Man köper i ett lampmagasin ett stycke glimmer, klipper detta rundt efter glasets öfre rand. Förinnan man vill utföra konststycket, fuktar man glasets yttre bottenyta och sätter detta på glimret, när glaset lyftas upp på vänstra handen, följer skifvan med och man kan lätt borttaga denna och placera den öfver glaset samtidigt med handen, och nu vänder man glaset upp och ned på vänstra handen och kan nu med litet försiktighet lyfta upp glaset utan att vattnet rinner ut. Åskådarna se vattnet genom det tunna glimret, men kunna ej se skifvan. När man hållit det någon tid, sätter man handen under glaset igen och vänder om, samtidigt låter man skifvan

följa med i vänstra handen och räcker med högra handen glaset åt någon af sällskapet, i det man beder honom försöka; detta misslyckas själfallet och vattnet rinner till åskådarens stora nöje ut på golfvet, medan konstnären passar på att dölja den runda skifvan i fickan.

Det gröna huset.

Detta gamla, omtyckta konststycke utföres sålunda: Man beder några herrar af publiken att komma fram till den lilla platform, hvarpå man står, och låter en af dessa med ett starkt snöre fastbinda det på en stol sittande mediet. Stolen bör stå på en liten förhöjning, härå är uppställd en stång med ringar uti, denna stång har konstnären förut låtit publiken undersöka. Vid dessa järnringar fastbindas mediets båda armar och ben, så det omöjligt kan komma lös. Konstnären låter en af de närvarande sy ihop knutarna, hvarefter de förseglas med lack. Härpå skjuter han ett litet hus af grönt tyg öfver mediet detta hus är öppet emot åskådareplatsen, men härför drager han ett skynke. I damens fann ligger en trumma, en tamburin, en ringklocka och en laddad pistol; så fort skynket drages för, trummar mediet, slår på tamburinen, ringer med klockan och afskjuter pistolen, viftar med flaggor genom taket, och kastar olika saker ut till publiken. När konstnären drager skynket åt sidan, sitter damen fastbunden som förut, och det tillåtes publiken att undersöka att sigill och knutar äro orörda.

Härpå bindes en näsduk för ögonen på en af åskådarne och denna tager plats på en stol bredvid

damen, och skynket drages för. Nu utkastas herrns rock, och mediet sitter ändå, när skynket drages åt sidan, fastbunden som förut, med herrns ur och kedja kring halsen, skämtsamt rökande på en cigarr. Herren sitter i bara skjortärmarna.

Konststycket möjliggöres genom att husets bakvägg är dubbel och i mellanrummet står en pojke, som är medhjälparen och går fram hvarje gång, när skynket drages för. Han är den egentliga konstnären.

Afslutning.

Om man också vet, på hvilket sätt en sak blifver utförd, är det därför ej säkert att man kan göra det. Detta är fullkomligt sannt, men den som har lust för magiska konster, har i flesta tillfällen förut en idé om arrangering, konversation och lust till att tänka öfver, hvad han hör och ser, för honom är det hvad som här är sagt, antagligen mera än tillräckligt, och vid ett par prof eller försök träder saken ljusare fram, så att utgifvaren med säkerhet kan lita på ett bra omdöme öfver denna lilla bok . . .

Innehållsförteckning:

	Sid.
Allmänna Regler	3
Konsten att blifva millionär	5
Att låta sex tvåmarksslantar försvinna	7
De lydiga slantarna	7
Slanten och garnnystanet	10
Konsten att kunna sticka ett finger genom en hattkull, utan att skada hatten	11
Ägget och sidennäduken	11
Handskarna försvinna i luften	12
Att förvandla bläck till vatten	12
En optisk synvilla	14
Att baka en äggkaka i en hatt	14
Den förträllade hönan	15
Att göra sig obrännbar	16
Att tända flere ljus vid ett pistolskott	17
Det magnetiska ringspelet	17
Att förvandla vatten till vin och igen låta det blifva vatten	19
Att få frö att spira på en kvart timme	20
Den förträllade tvåmarksslanten	20
De ihopbundna fingrarna	22
Ringen på stafven	23
Att låta en näsduk försvinna	23
Den vandrande flaskan	24
Att kasta en bägare genom en annan	25
Den magiska guldfiskfångsten	25

	Sid.
Konsten att äta eld	27
Att uttaga uppgifna kort utan att se i leken	27
De oåtskiljbara knektarna	28
De förvandlade ässen	28
Att namngifva och framvisa alla kort i ett spel, utan att själf se dem	29
Att känna bildkortet bak på ryggen	30
De bortblåsta knutarna	30
Den hvita rosens förvandling	31
Ägget i flaskan	31
Att veta hvad flera personer ha skrivit å i kuvert inlagda papper	32
Att gissa den sak enhvar af sällskapet har utpekad	34
Inbillad borstning	34
De försvunna penningarne	35
Skrift som ingen kan läsa förrän pappret brännes	35
Att låta en bur med fåglar försvinna	36
Det magiska vattnet	37
Det gröna huset	38
Afslutning	40

Trolleriapparater.

Lådor, hvilka innehålla flera olika slags till trolleriet erforderliga apparater och hjälpmedel, erhållas på begäran från

Faust

Helsingfors, Kaptensgatan 7.

Låda N:o 1. Pris Fmk 10.

Innehåller:

1. Trollstav. Till bruk vid utförning af olika trollkonster, kan också stickas genom en hattkull, utan att denna skadas.

2. Magisk flaska. Denna flaska kan ej ligga, om hvem som helst af åskådarna lägger flaskan, reser den sig genast, endast på „konstnären“ befallning bliver den liggande.

3. Trollkort. Ett av denna kortlek utdraget kort, inblandas åter och korten kastas i en lånad hatt som tilltäckes med en näsduk. „Konstnären“ sticker handen under näsduken och framtager ögonblickligen det sedda kortet, åter inblandas kortet och lägges i hatten. Man bedjer en af sällskapet försöka, och när denna sticker handen i hatten, får han genast det sedda kortet i handen.

4. Pänningmaskin eller snabbtryckeri. Häri inlagd hvitt papper, förvandlar sig för åskådarnes ögon till äkta fem eller tiomarks sedlar.

5. Trollträning. Denna 6 kvadratcm stora träning, ställes på en hatt, ögonblickligen försvinner träningen och finnes under hatten. Också kan denna försvinna genom ett bord eller från en hatt till en annan.

Till hvarje apparat följer noggrann och lättfattlig beskrifning.

Låda N:o 2 pris Fmk 16.

Innehåller:

1. Spiritistisk borddans. Några personer taga plats kring ett bord och lägga händerna på bordskivan. På „konstnären“ befallning börjar bordet dansa och sväva.

2. Spiritistisk tavla. Tavlan torkas ren och inpackas för åskådarnas ögon i ett stycke papper. Efter några minuter borttages papperet och på tavlan har framkommit synlig skrift.

3. Trollbägare. En i denna bägare liggande massiv träkula uttages och locket sättes av åskådarna på den toma bägaren. „Konstnären“ låter kulan försvinna, och denna återfinnes i bägaren. På kommando försvinner kulan åter från den tillslutna bägaren, och konstnären griper den i luften.

4. Trollstav. Till bruk vid utföring af olika trollkonster, kan också stucas genom en hattkull, utan att denna skadas.

5. Magisk flaska. Denna flaska kan ej ligga, om hvem som helst af åskådarna lägger flaskan, reser den sig genast, endast på „konstnären“ befallning bliver den liggande.

6. Trollkort. Ett av denna kortlek utdraget kort, inblandas åter och korten kastas i en lånad hatt som tilltäckes med en näsduk. „Konstnären“ sticker handen under näsduken och framtager ögonblickligen det sedda kortet, åter inblandas kortet och lägges i hatten. Man bedjer en af sällskapet försöka, och när denna sticker handen i hatten, får han genast det sedda kortet i handen.

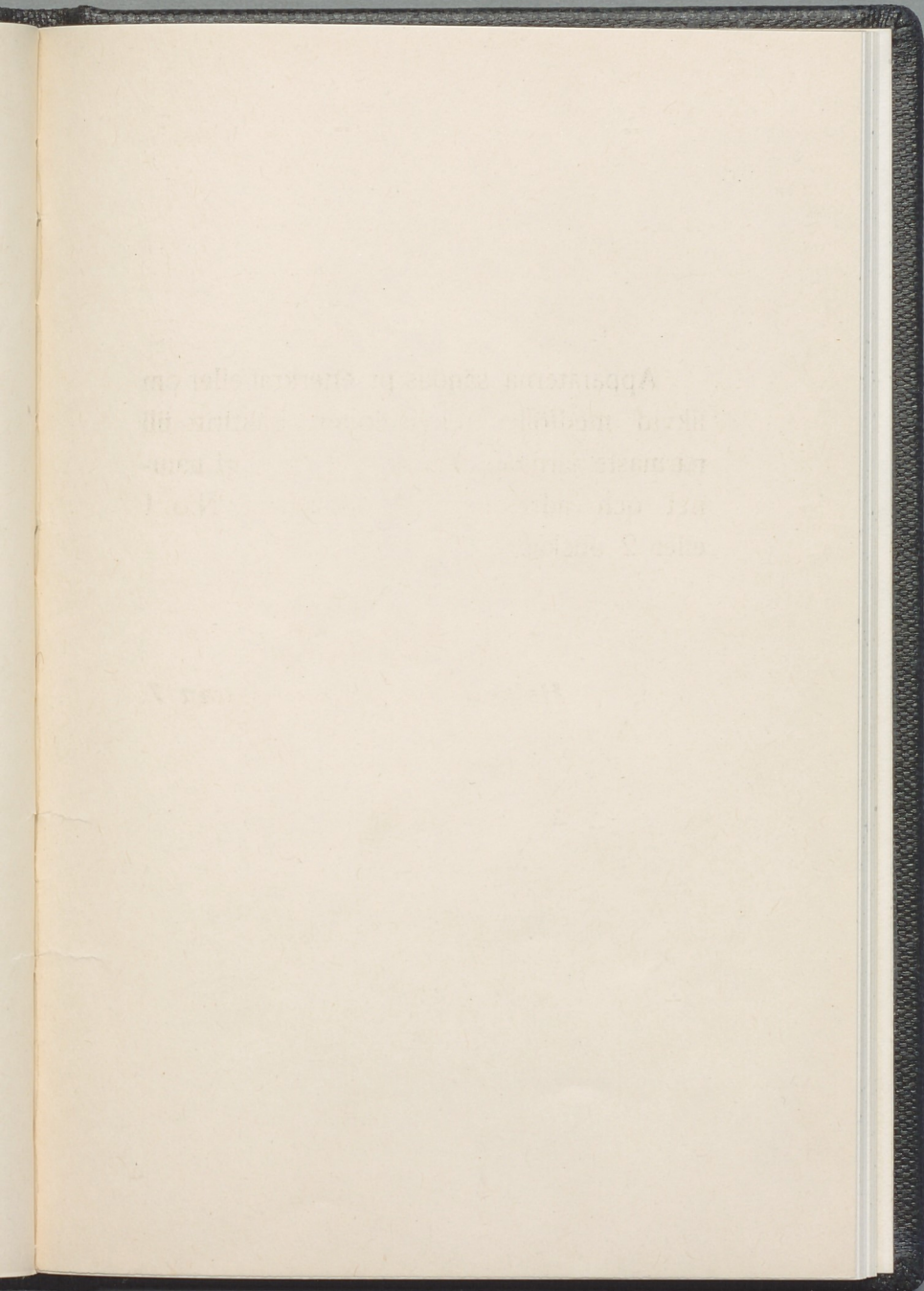
7. Penningmaskin eller snabbtryckeri. Här inlagd hvitt papper, förvandlar sig för åskådarnes ögon till äkta fem eller tiomarks sedlar.

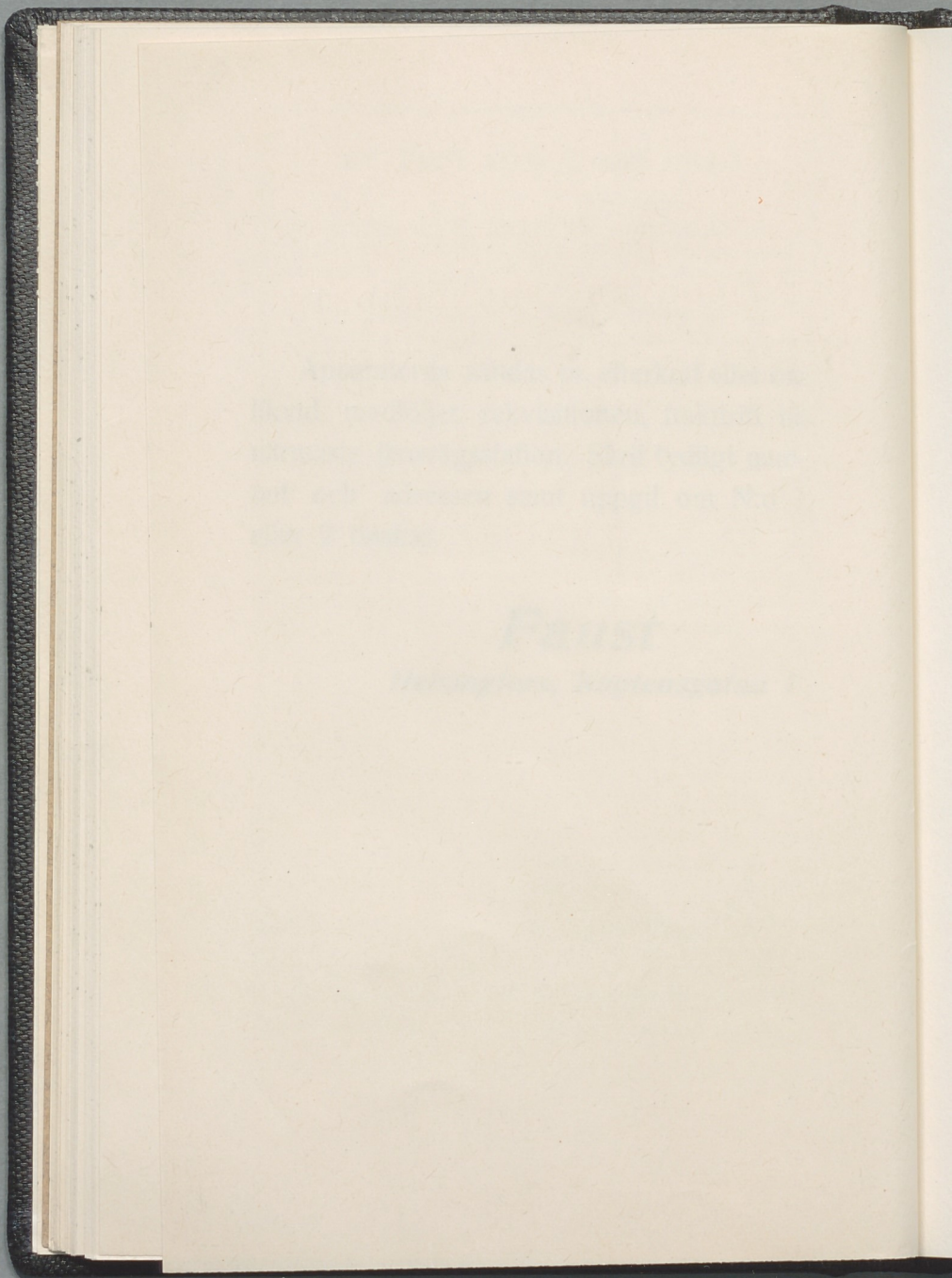
8. Trolltärning. Denna 6 kvadratcm stora tärning, ställes på en hatt, ögonblickligen försvinner tärningen och finnes under hatten. Också kan denna försvinna genom ett bord eller från en hatt till en annan.

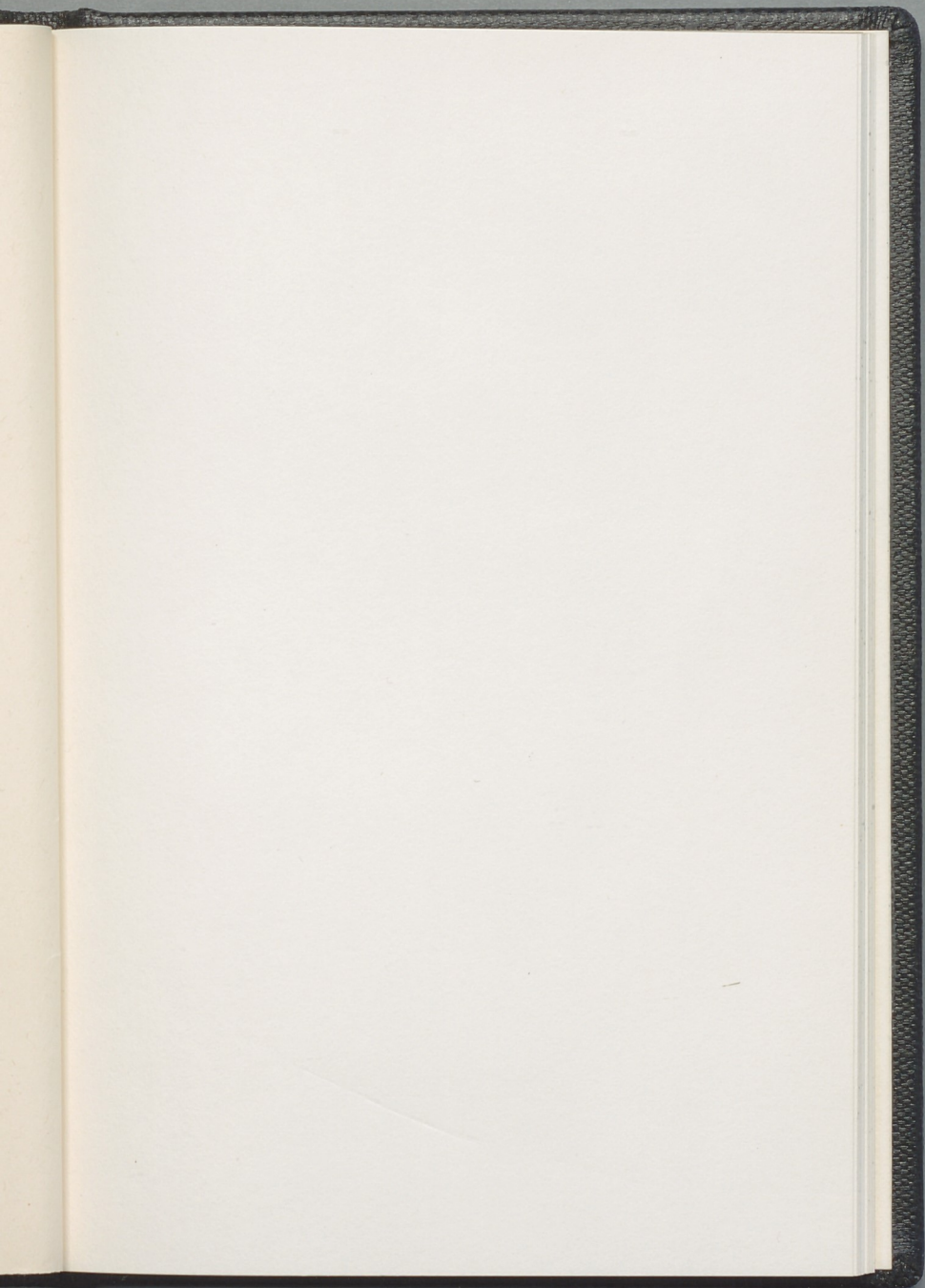
Apparaterna sändas pr efterkraf eller om likvid medföljer rekvisitionen, fraktfritt till närmaste järnvägsstation. Skrif tydligt namnet och adressen samt uppgif om N:o 1 eller 2 önskas.

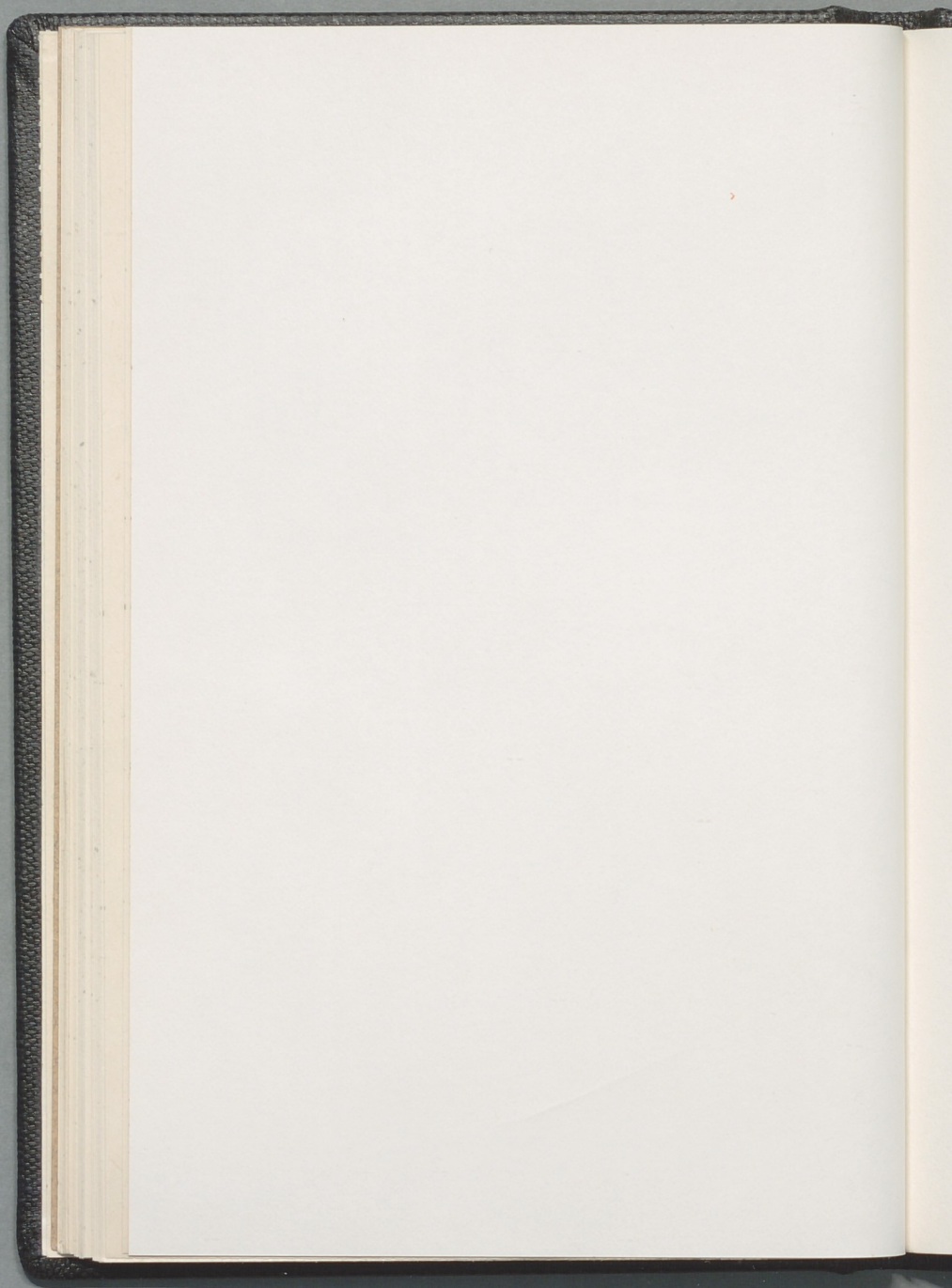
Faust

Helsingfors, Kaptensgatan 7.

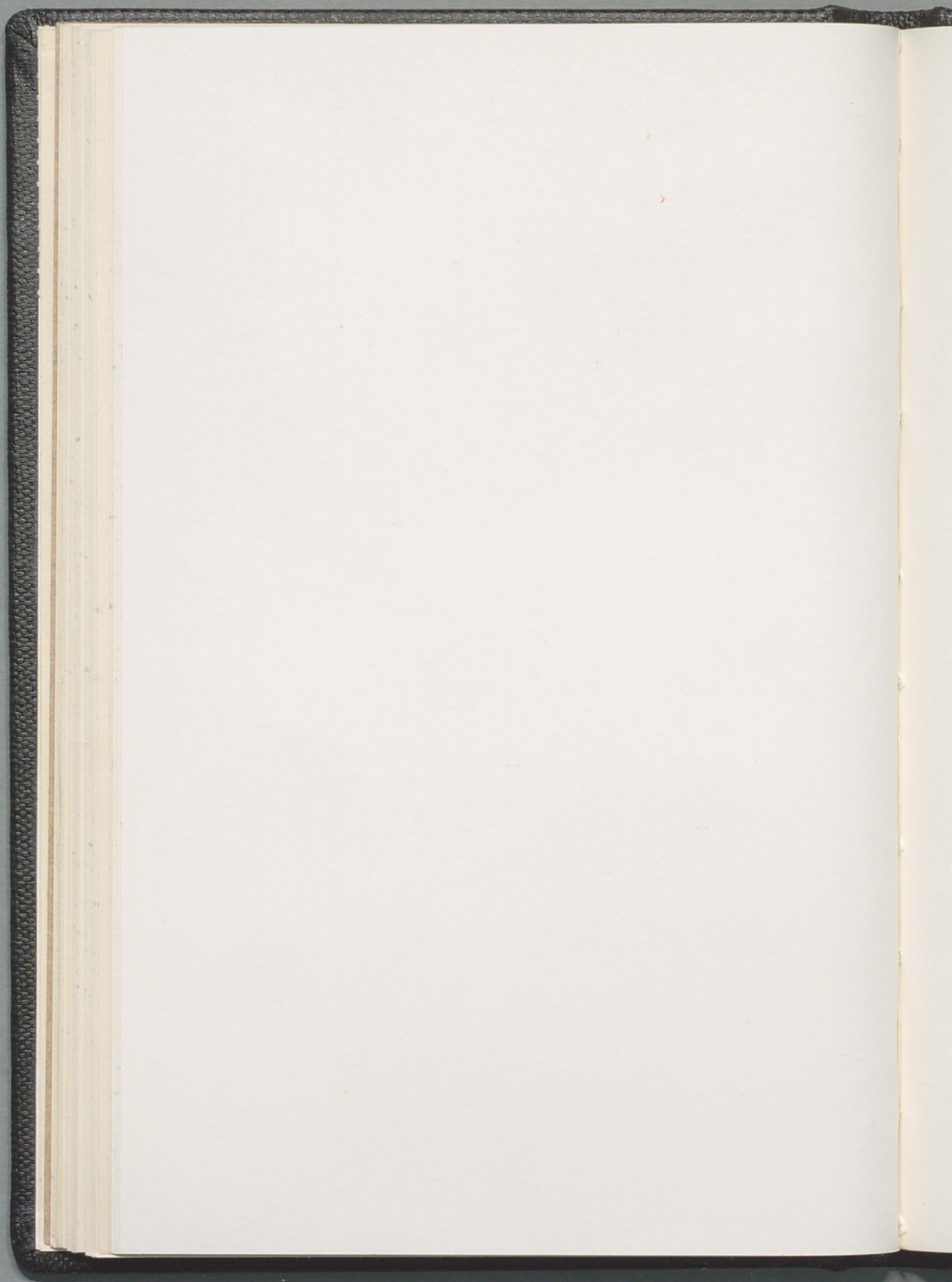

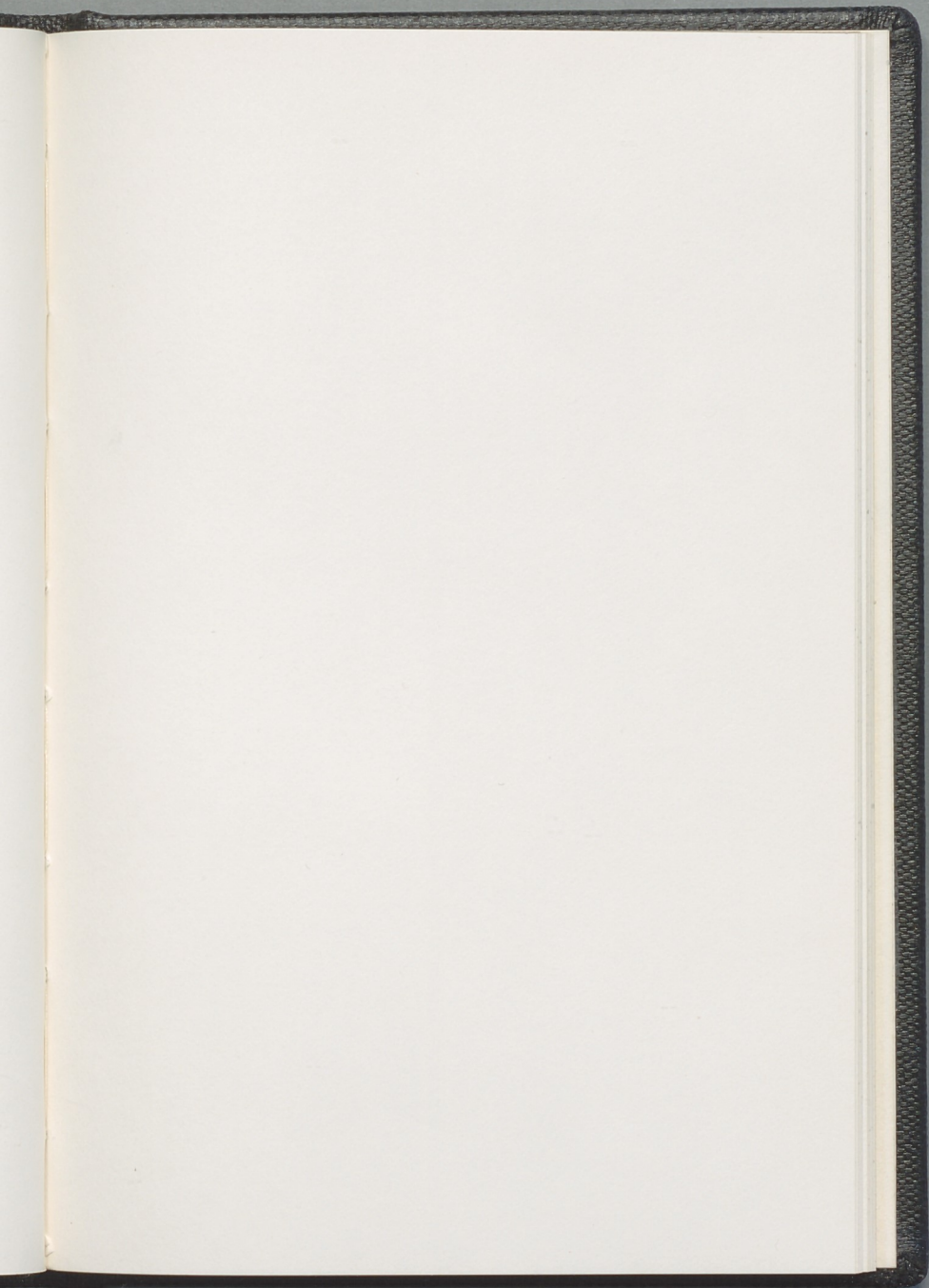

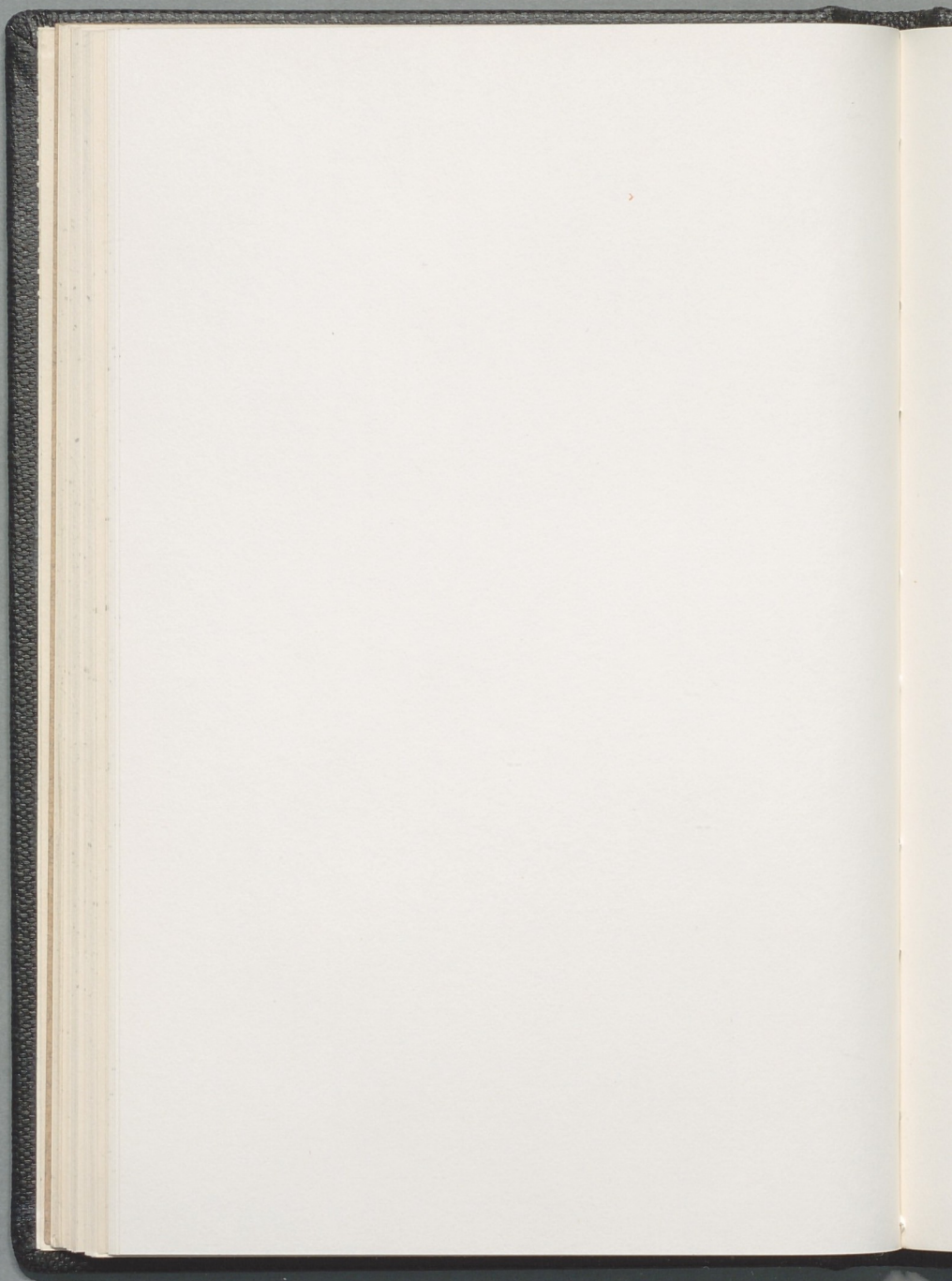

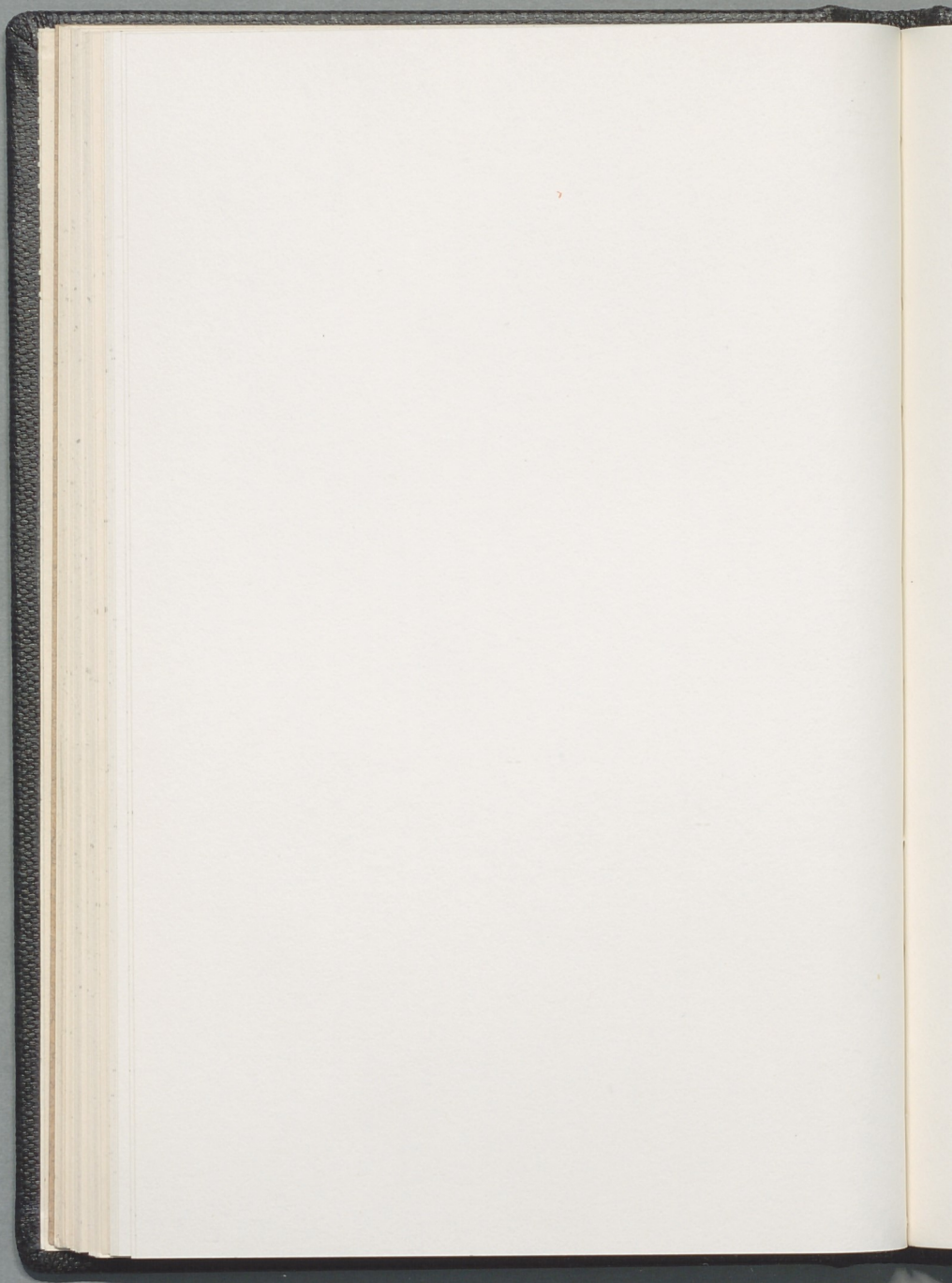

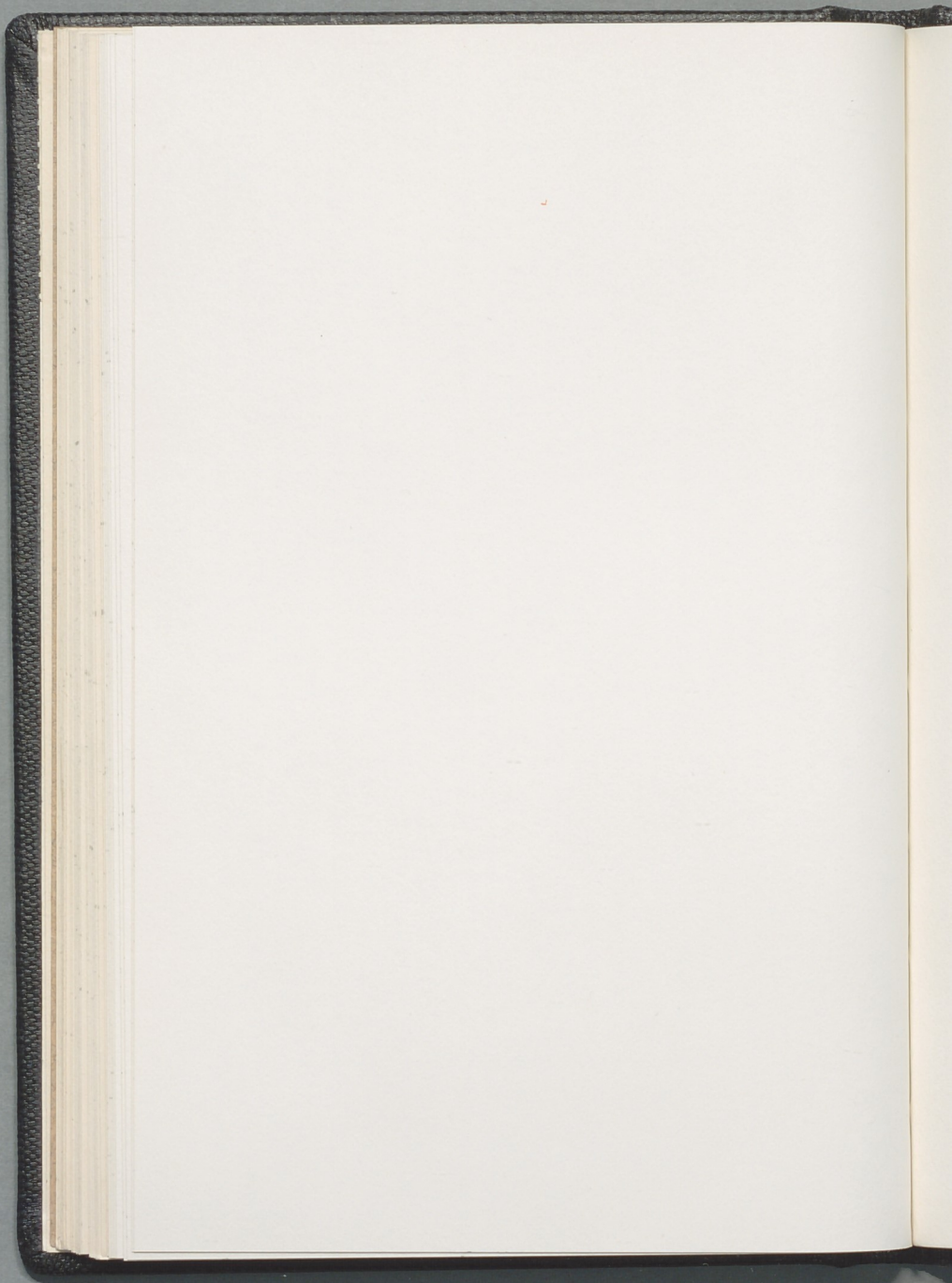

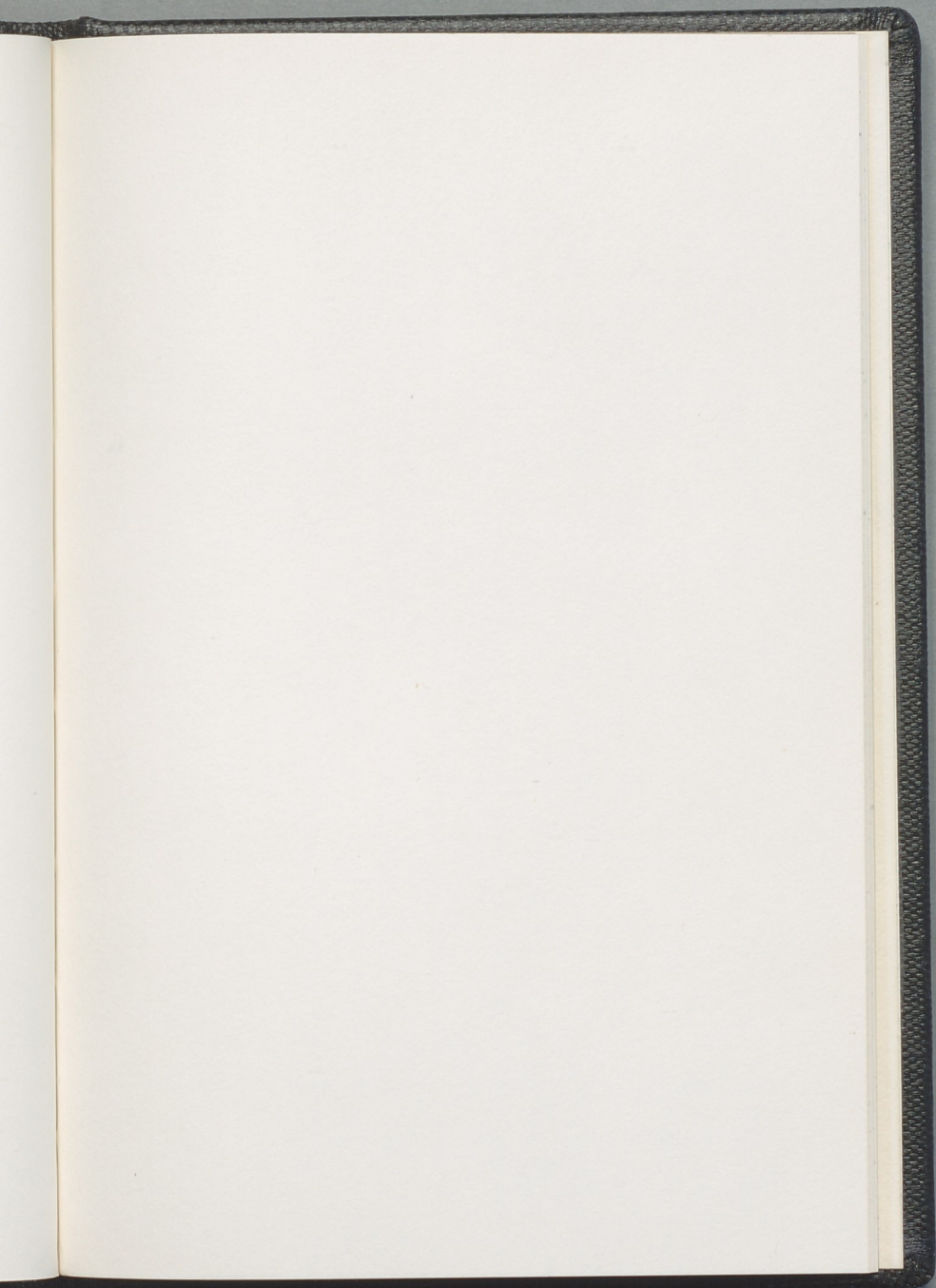

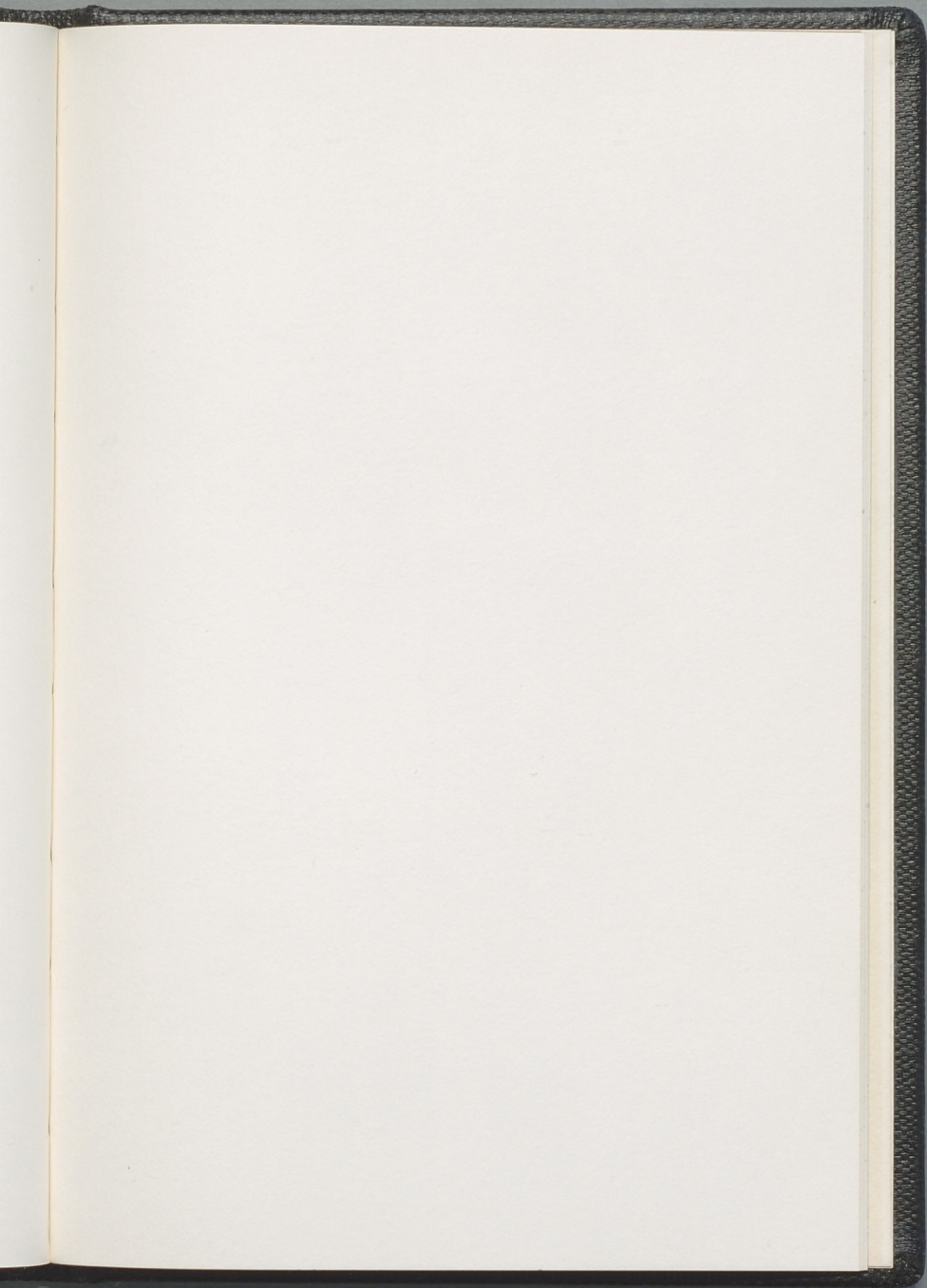

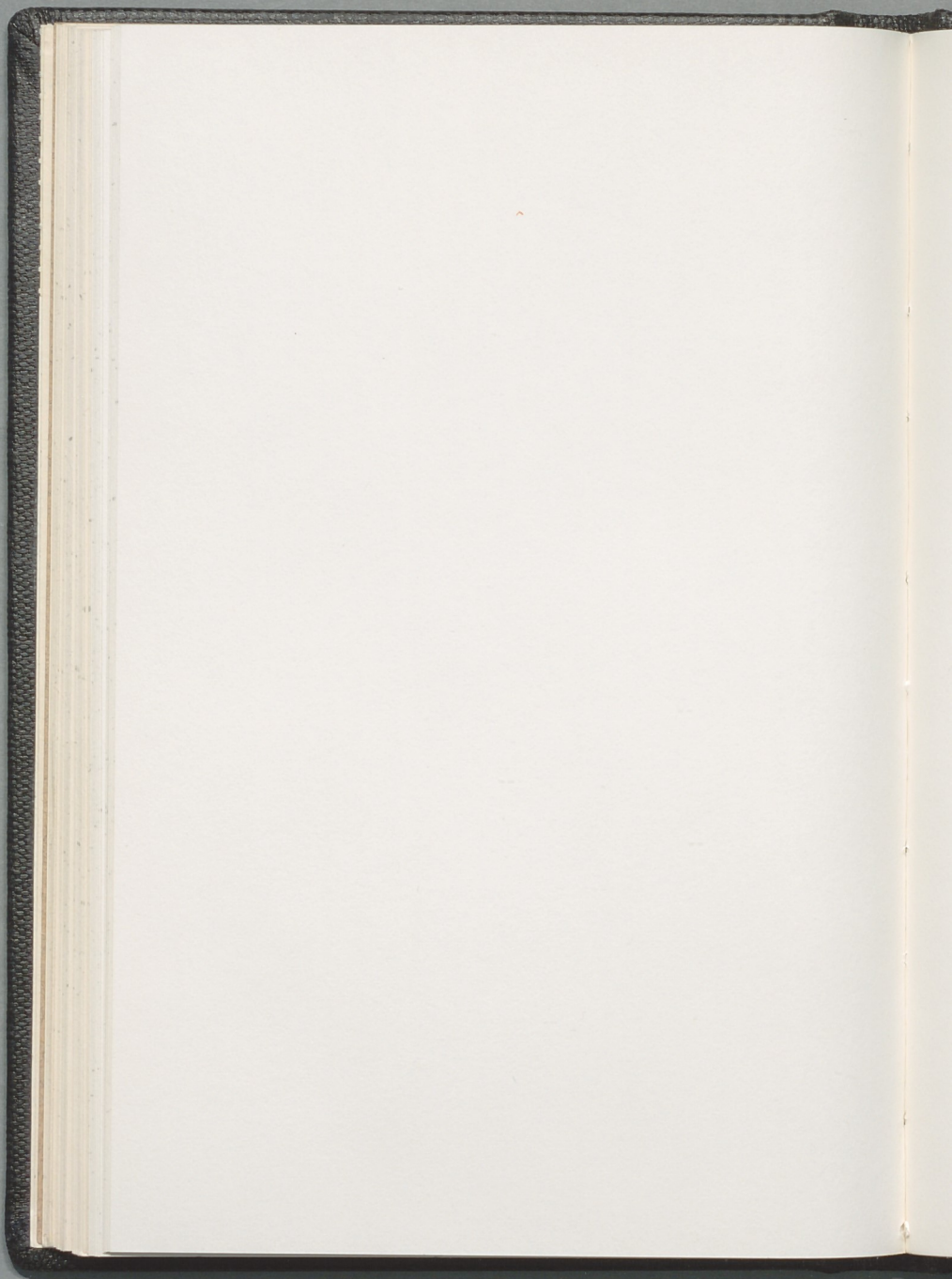

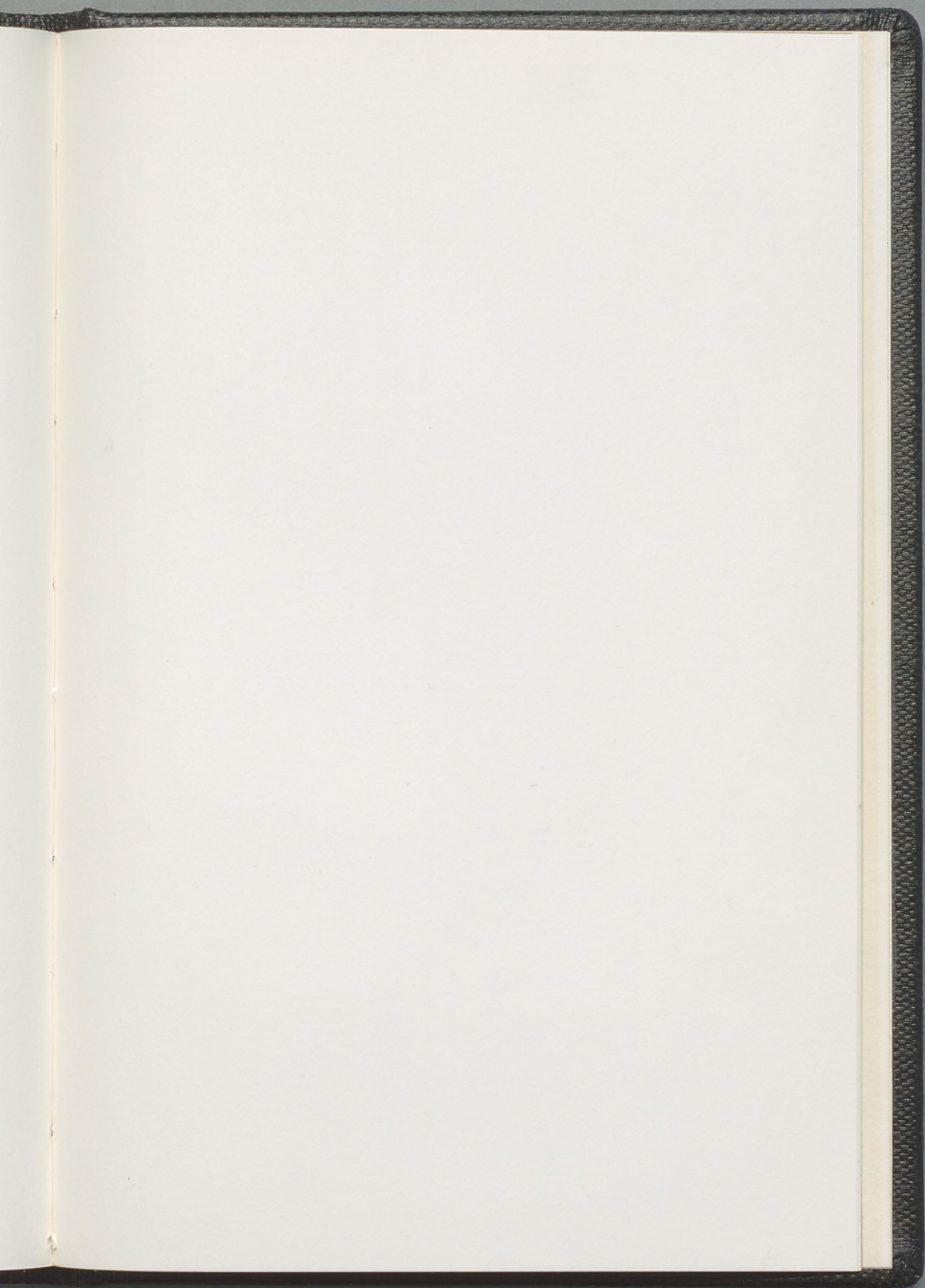

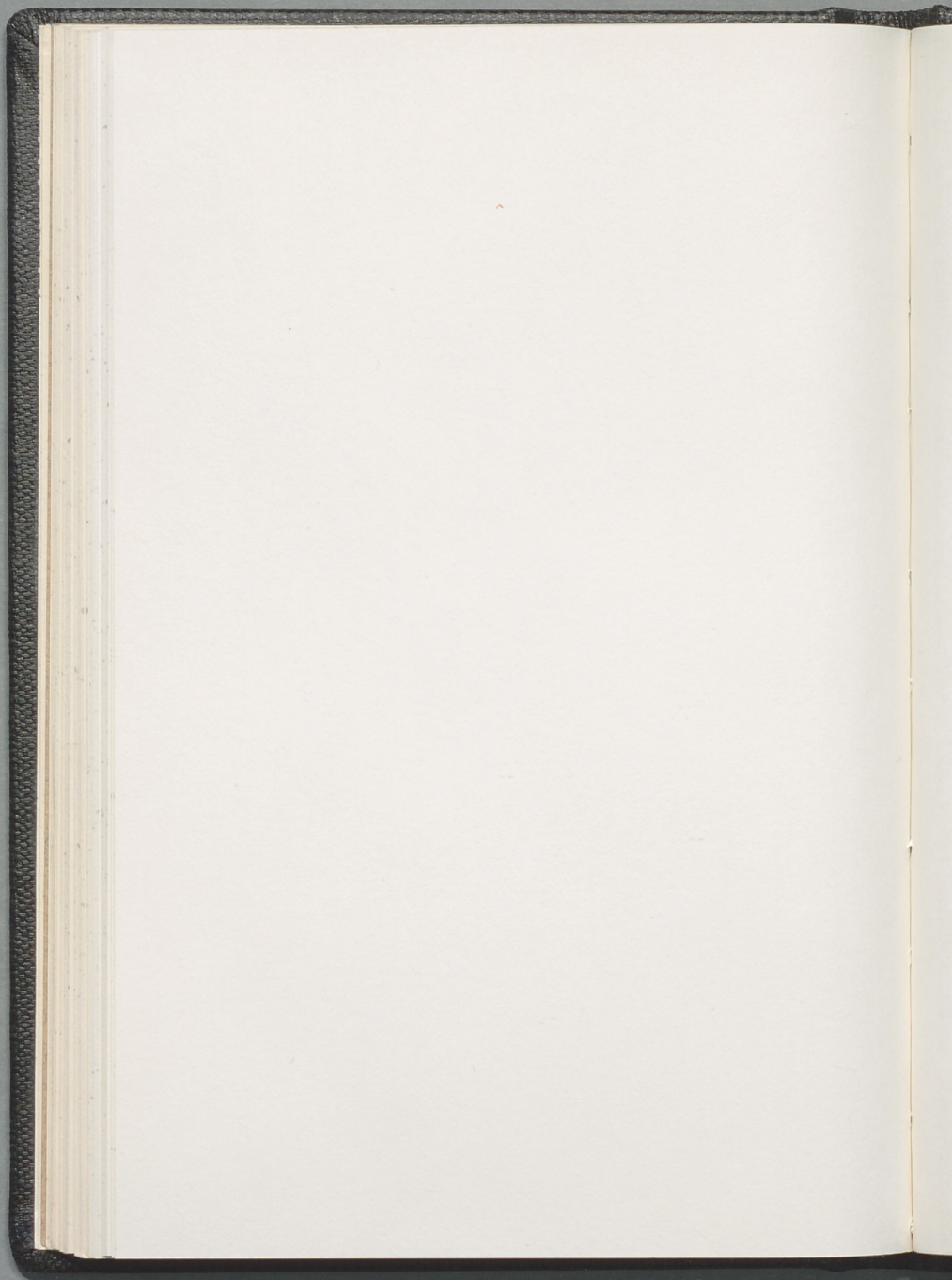

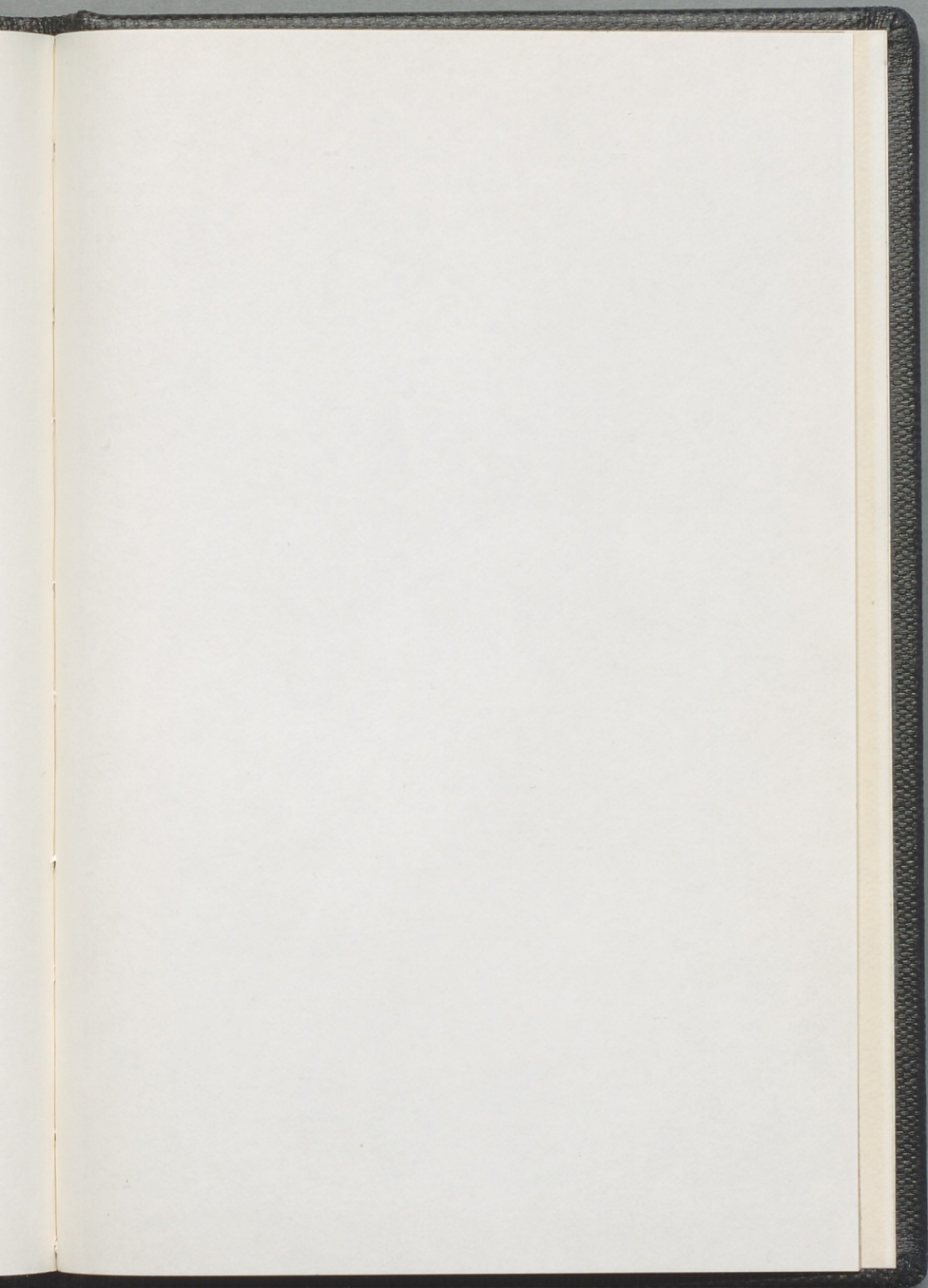

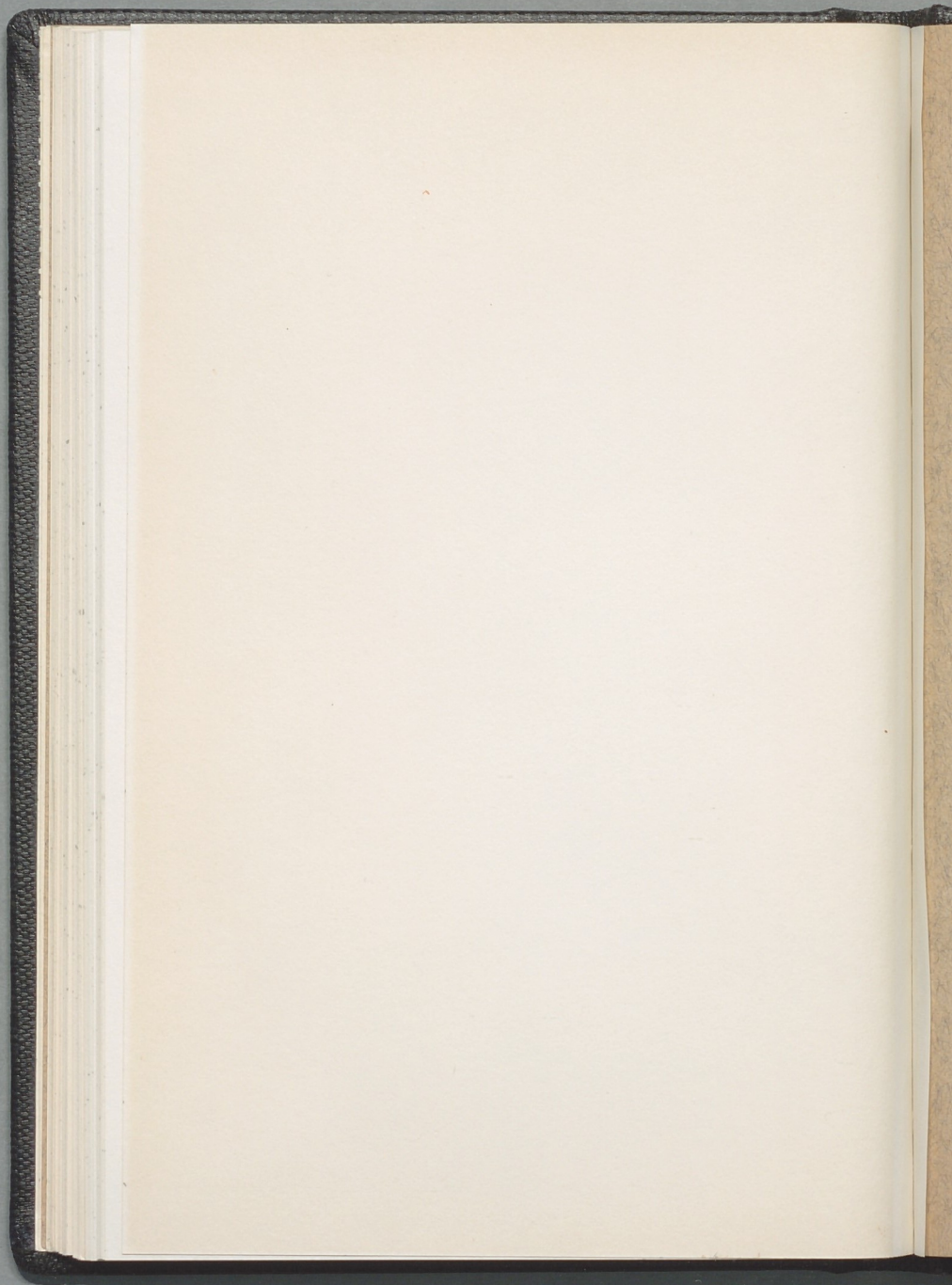

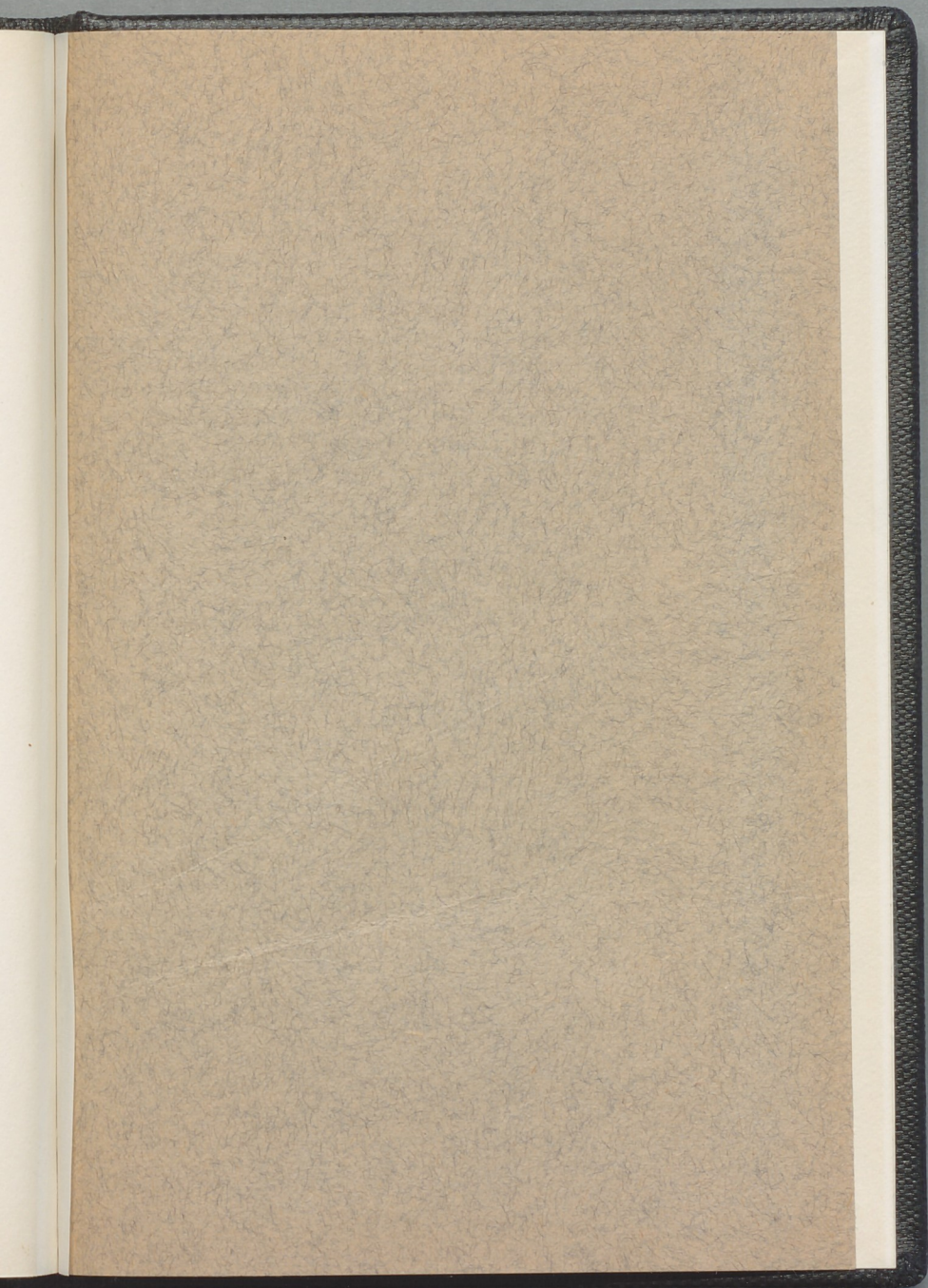

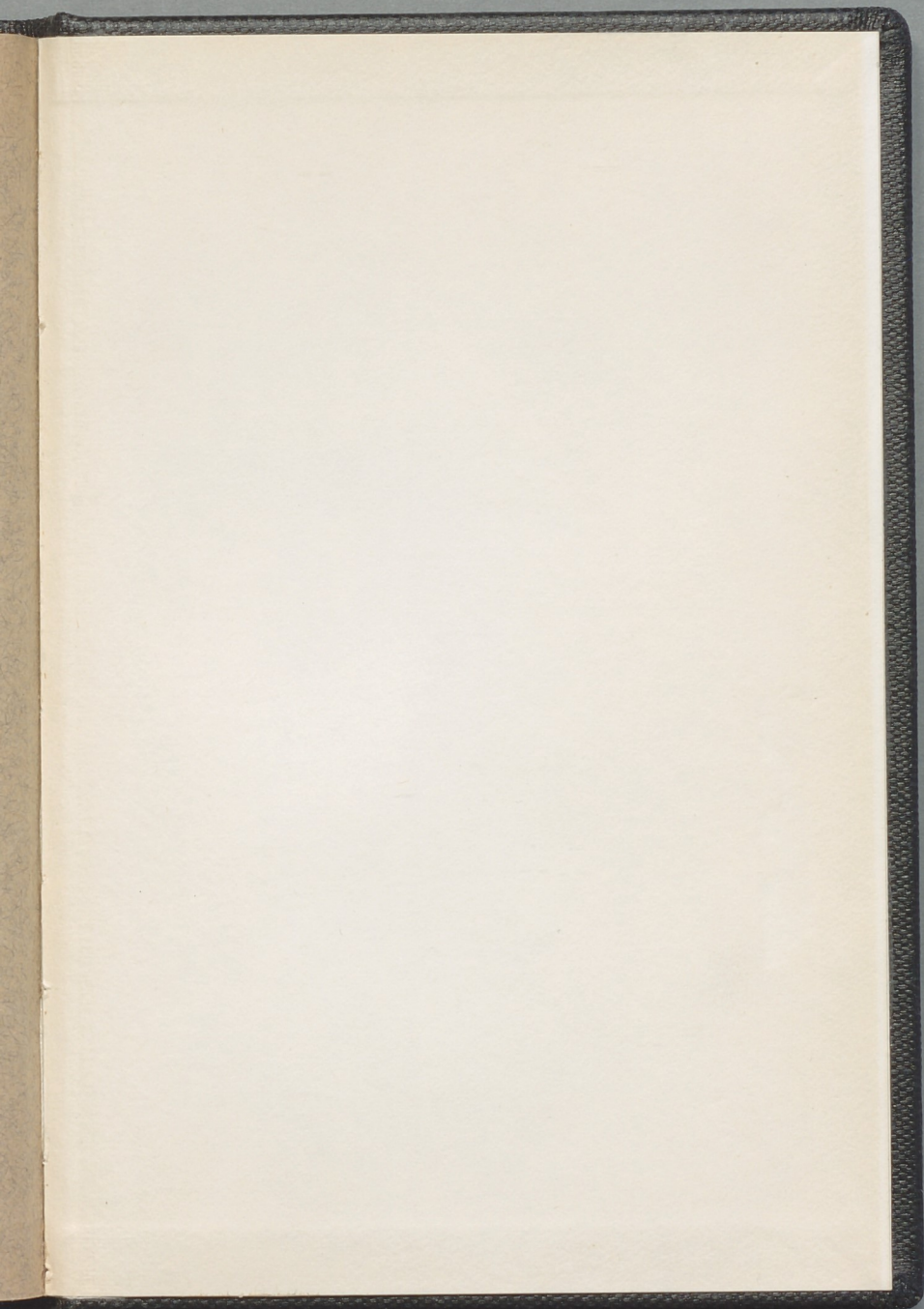

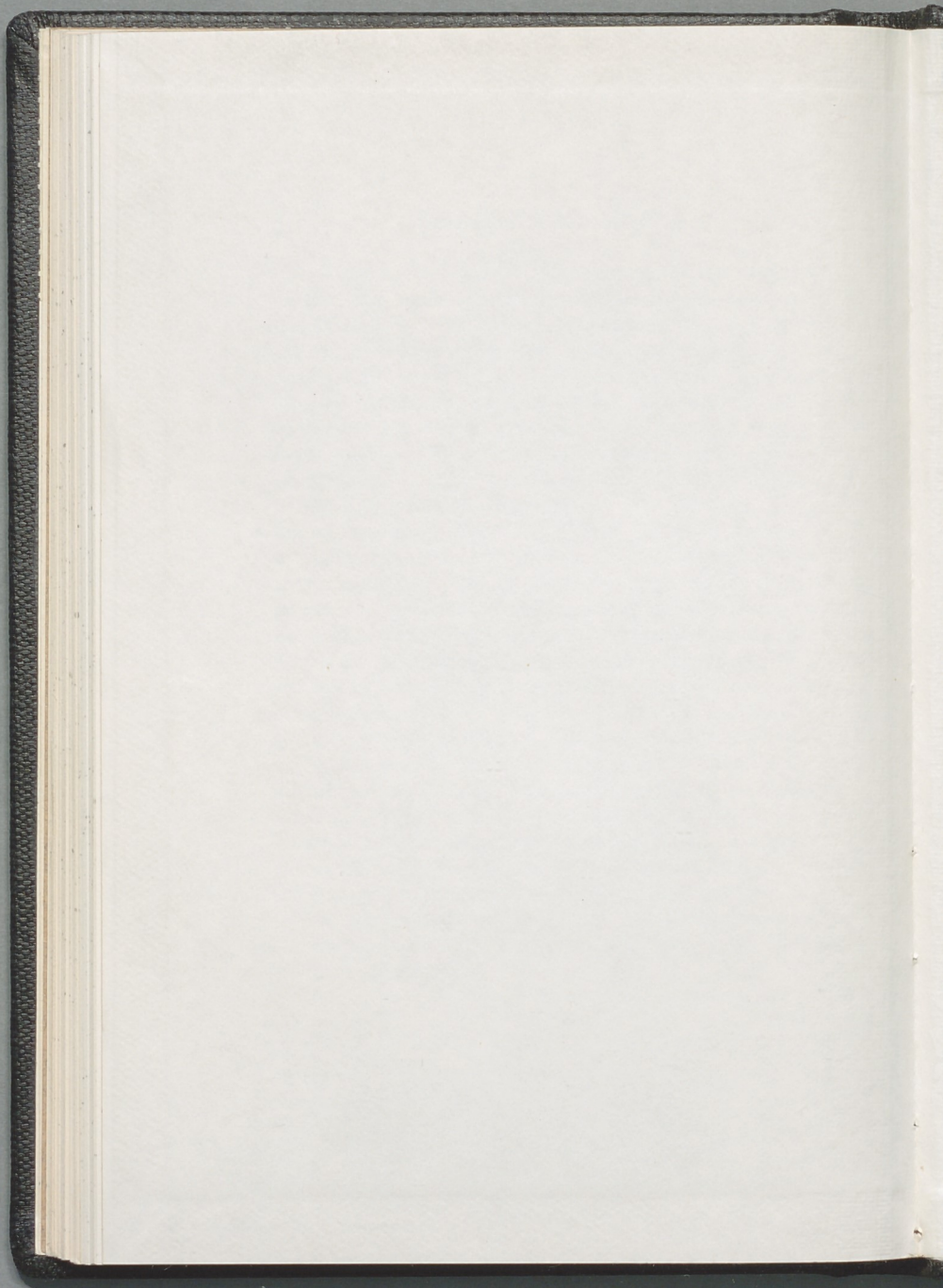

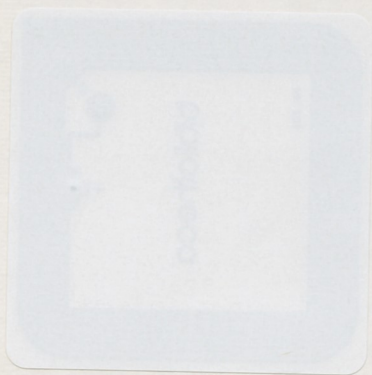

Innehållsförteckning.

Allmänna regler. — Konsten att blifva millionär.
— Att låta sex tvåmarksslantar försvinna. — De lydiga slantarna. — Slanten och garnnystanet. — Konsten att kunna sticka ett finger genom en hattkull utan att skada hatten. — Ägget och sidennäsduken. — Handskarna försvinna i luften. — Att förvandla bläck till vatten. — En optisk synvilla. — Att baka en äggkaka i en hatt. — Den förtrollade hönan. — Att göra sig obrännbar. — Att tända flera ljus vid ett pistolskott. — Det magnetiska ringspelet. — Att förvandla vatten till vin och igen låta det blifva vatten. — Att få frö att spira på en kvarts timme. — Den förtrollade tvåmarksslanten. — De ihopbundna fingrarna. — Ringen på stafven. — Att låta en näsduk försvinna. — Den vandrande flaskan. — Att kasta en bägare genom en annan. — Den magiska guldfångsten. — Konsten att äta eld. — Att uttaga uppgifna kort utan att se leken. — De oåtskiljbara knektarna. — De förvandlade ässen. — Att namngifva och framvisa alla kort i ett spel, utan att själf se dem. — Att känna bildkorten bak på ryggen. — De bortblåsta knutarna. — Den hvita rosens förvandling. — Ägget i flaskan. — Att veta hvad flera personer ha skrivit å i kuvert inlagda papper. — Att gissa den sak enhvar af sällskapet har utpekat. — Inbillad borstning. — De försvunna penningarne. — Skrift som ingen kan läsa förrän pappret brännes. — Att låta en bur med fåglar försvinna. — Det magiska vattnet. — Det gröna huset. — Afslutning.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 370 609 6

www.books2ebooks.eu